

MAIO - 2002

CANDÍS Nº 16

C.P.I. "TOMÁS TERRÓN MENDAÑA" SOBRADELO DE VALDEORRAS (OURENSE)

REGA A TÚA TERRA CO GALEGO

Santiago Corcoba Rodríguez 6º

EDITORIAL

Queridos lectores , aquí tedes ante vos a decimosexta edición da revista escolar do noso centro "CANDIS".

Nela ofrecemos unha pequena mostra de traballos sobre festas e conmemoracións , viaxes e visitas , algúns estudos impartidos no centro , creación literaria , pasatempos... Referidos ó presente curso escolar 2001 – 2002.

A realización da revista é froito do traballo dos nosos rapaces coa colaboración dos seus profesores.O noso agradecemento a todos eles.

Esperando que sexa do voso agrado ¡A disfrutar coa súa lectura!

Boas vacacións a todos e ata o próximo ano. O Equipo de Normalización Lingüística.

ÍNDICE

	paxina
Datas sinaladas no curso 2001 – 2002	
• Resumo de festas e conmemoracións.....	1 - 4
• Carta da Paz ós "señores do mundo".....	5
• Receita pacífica : "Para unha Europa mellor".....	6
• Poesía : " A paz ...¿Que será?.....	7
• Da peseta ó Euro,visto polos nenos.....	8
• Celebramo-lo Entroido.....	9
• As festas de Sobradelo,segundo os pequeniños.....	10
• Celebrámo-lo Día da árbore.....	11
• Día das Letras Galegas.Biografía de Martín Sarmiento.....	12-13
• Día das Letras Galegas." Coplas dos Maios".....	14
Excursións e visitas	
• Viaxe ó Barco.Vimos unha película.....	15
• Excursión a Poferrada.....	16-17
• Excursión a Vigo.Partido do Celta.....	18-19
• Viaxe a Ourense.Recollida de premios de galego.....	20-21
• Viagem dos alumnos de português.....	22-23
• Fomos en tren : Monforte – Ourense – Monforte.....	24
• Convivencia preescolar .Con Cholo e Nela en Vilamartín.....	25
Diferentes áreas de estudio no Centro	
• Português.....	26-28
• Garantía Social.....	29
As nosas creacións literarias	
• Un soño na Idade Media.....	30-31
• Complicado rescate.....	32-33
• A máquina do tempo.....	34-35
• Como te gustaría Europa en el año 2010.....	36
• Os nosos mares.....	37
• Anuncios por palabras.....	38
• Os nosos caligramas.....	39
• Cantigas do S. XXI.....	40-41
• Una alcachofa gana "La vuelta ciclista a España".....	42
• La patata coja.....	43
As nosas creacións artísticas	
• O artista son eu.....	44- 45
• Os nosos profes.....	46
Deportes	47- 48
Tempo de lecer.Refráns,Sopas de letras,.....	49- 53

AS FESTAS

3º E. PRIMARIA

Como todos os cursos, tamén este celebrámo-las principais festas dunha maneira especial.

O MAGOSTO

O 11 de novembro celebrámo-lo magosto.

Mentras que nós, os profesores, xogamos a moitos xogos; os maiores acaban as castañas.

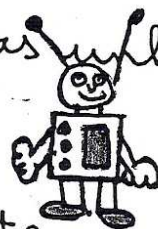
E despois comemos moitas castañas, xogamos un pouco, algúns xogaban ás caricas coas castañas.

O NADAL

O día 20 de Decembro do 2001 celebramos... ¡O Nadal!

Pasámola moi moi ben e fixemos unha actuación titulada. **ROBOTIÑA**

Durante as dúas semanas anteriores estivemos ensaiando moito e tamén decáramos a clase con bolas e estrelas e despois actuaron os de Primaria: cantaron moi ben. As nenas de E.S.O bailaron un baile moi requete-chupi e tamén fixeron un desfile de moda.

O DÍA DA PAZ

O día 31 de Xaneiro celebrámonos-lo día da Paz.

Pola mañá falamos do importante que é a paz e do mal co pasan nos países ca guerra.

Pola tarde estivemos cantando e xogando no patio, agarrámonos das mans e cantamos a canción de "Viva a xente". Algúns nenos e nenas fixeron poesías.

POESÍA

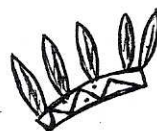
Que reine la alegría
Que brille la amistad
Que en el mundo no haya guerras
Que el hombre practique la Paz
Que el malo sea bueno
Que el bueno sea mejor
Que en el mundo no haya hambre
Que todas tengamos Amor.

ENTROIDO

O día 8 de febreiro fixemos o Entroido.

Desfilamos todos disfrazados de negritos, chineses, mexicanos, indios, bruxas e hippies.

¡Fai moi divertido!

○ DÍA DAS LETRAS GALEGAS

No noso Colexio sempre celebramos este día o último día de Maio. Fixemos unha bonita festa con obras de teatro, cancións, bailes e poesías. Nos representamos "A consulta do doutor".

Letriñas, Letriñas
letriñas da terra,
están chegando
as Letras Galegas.
As Letras galegas
xa chegaron
e suben ó escenario
o dezasete de Maio.
O día 17 de Maio,
todas nos recordamos,
aqueles poetas
que fixeron viri-las estrelas.

Letras Galegas 2002
FREI MARTÍN SARMIENTO

CURSO 2001-2002

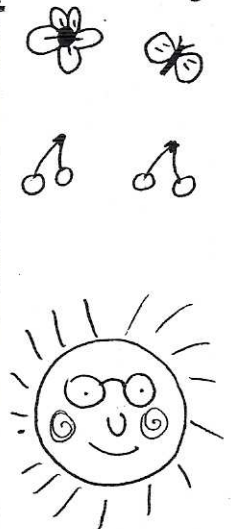

NENOS DE 1º-2º PRIMARIA

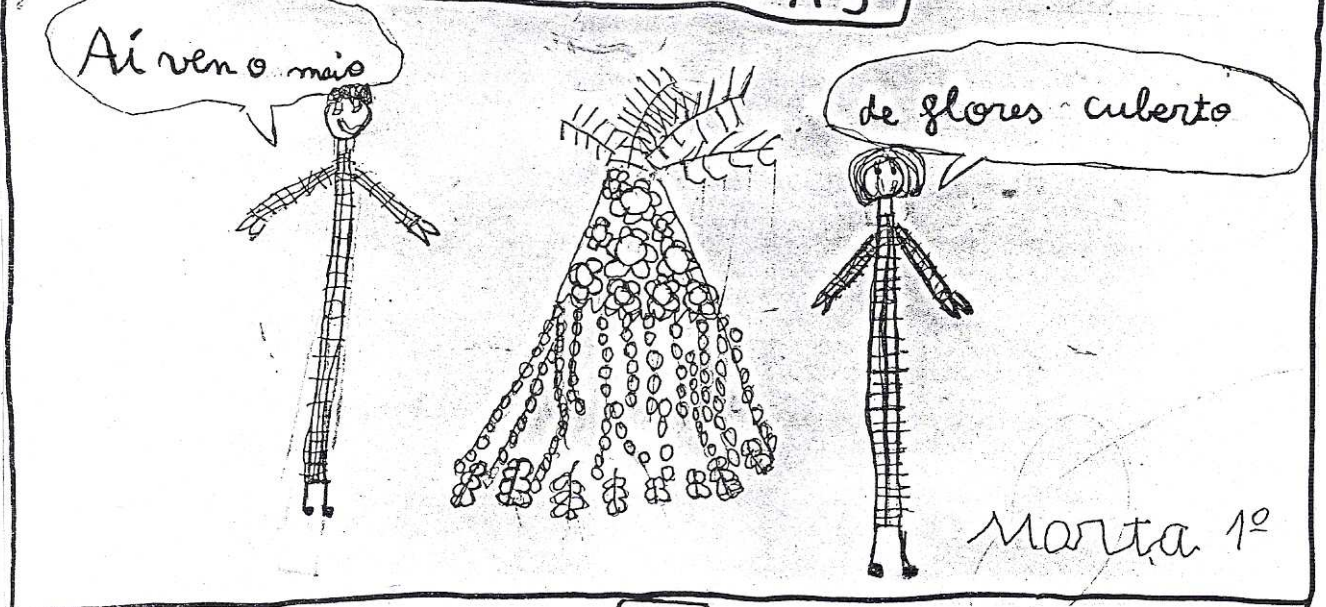
6 NADAL

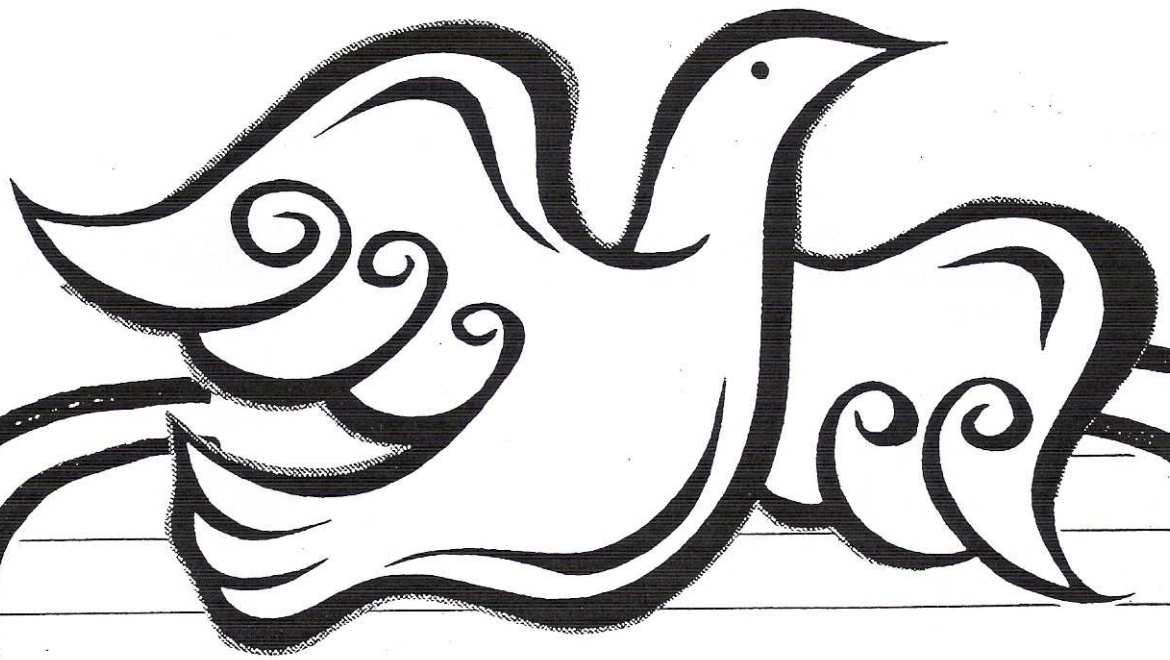

0 ENTRODO

LETRAS GALEGAS

Queridos señores del mundo:

Os escribo esta carta para pedirlos, que entre todos colaboremos para que en el mundo se acaben las guerras, se termine el terrorismo, no exista el racismo; para que todos nos respetemos unos a otros y que no haya envidias ni rencores. Debemos vivir en paz. Hay que colaborar, ayudar a la gente que no puede hacer cosas porque son mayores, y ser obediente y generosos. Hay gente que no tiene hogar por los terremotos. Tenemos que darle a la gente que vive en la calle, darle alimentos y adoptar a los niños y niñas huérfanos. En terremotos y huracanes, la Cruz Roja y los bomberos colaboran rescatando a gente con vida y eso deberíamos hacerlo todas las personas. Porque nadie es diferente de nadie.

David Rodríguez Simoes. - 6º Primaria

Receita para unha Europa mellor

Empanada a Europea

Ingredientes:

- 200 gramos de paz.
- 12 culleradas de comprensión.
- 1/2 litro de auga potable.
- unha pizca de solidariedade.
- 400 gramos de amizade
- 20 anacos de felicidade
- 2 beliscos de respecto
- 600 gramos de igualdade entre os homes
- 100gramos de liberdade
- 6 culleradas de ledicia.
- unha papeleta de tolerancia.

Elaboración:

Cóllense os 200gramos de paz , os 400 de amizade, mesturados en medio litro de auga potable nun bol.

Fáise unha masa consistente a que se lle engaden dous beliscos de respecto e unha papeleta de tolerancia. Déixase unha hora en repouso para que medite.

Mentras, prepárase o recheo no que se bota nunha tixola 4 culleradas de ledicia ó que engadimos 12 culleradas de comprensión con 20 anaquiños de felicidade , máis os 600 gramos de igualdade entre os homes e mulleres, mesturados cos 100 gramos de liberdade, déixanse facer na tixola ate que estén ben douradiños. Retírase e espérase a que se enfríe.

Deseguido, repártese a masa en dúas partes iguais e esténdese dentro dun molde, previamente untado cun pouco de solidariedade. Unha vez frío o recheo, esténdese sobre a masa e cúbrese coa outra metade que reserváramos. únense ben os bordes, trenzados, para que non se perda nada.

Métese ó forno a uns 200º C ate que esté cocida.

Pódese servir temperada.

Carmen García Vega
2º A. E.S.O.

Poesía

A "paiz"... ¿Que será?

Imos pensar.

-¿A ti gústache que che peguen?

- Pois, non.

-¿E que alguén te insulte?

- Tampouco.

-¿E se alguén matase os teus pais?

- ¡Sería algo fatal!

- Entón xa sei que é a "paiz".

A paiz é:

Los compañeiros non pelexar,
pero si xogar.

Los mestres non protestar,
pero si estudar.

Os pais non facelos rabiar,
pero si na casa axudar.

Isó é a "paiz".

Sasé Antonia

Soel

Deborah

Pablo

4º de Primaria

Héctor

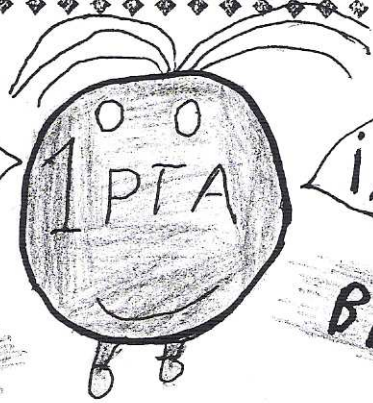
P

A

E

¡Adios amigos!

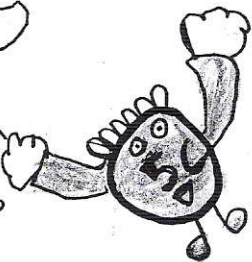
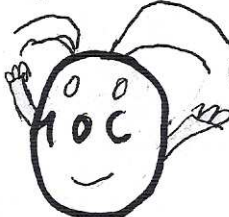
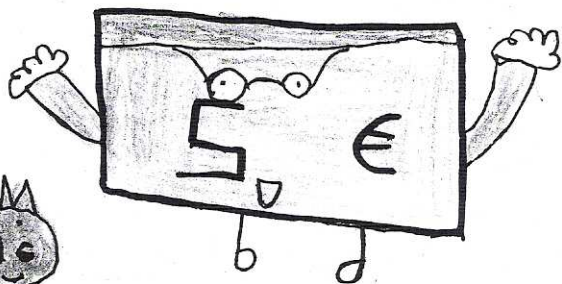
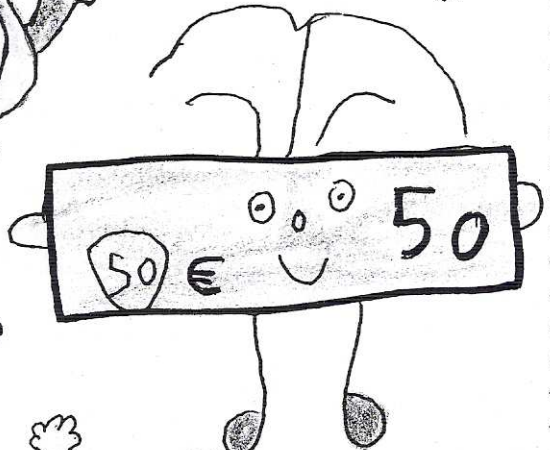
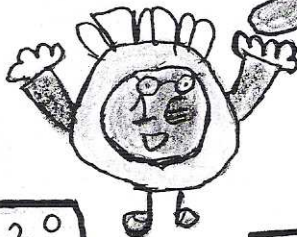
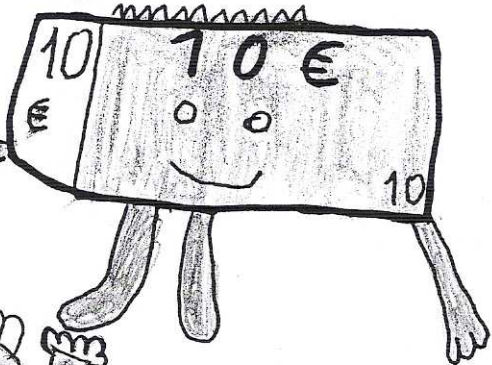
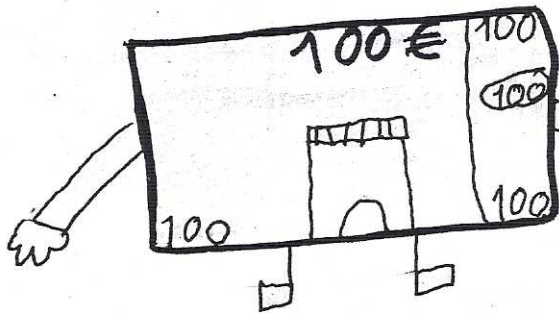
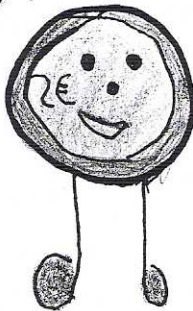
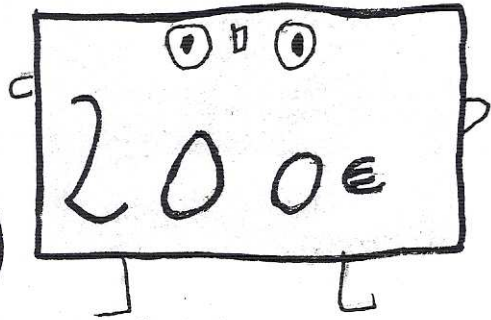
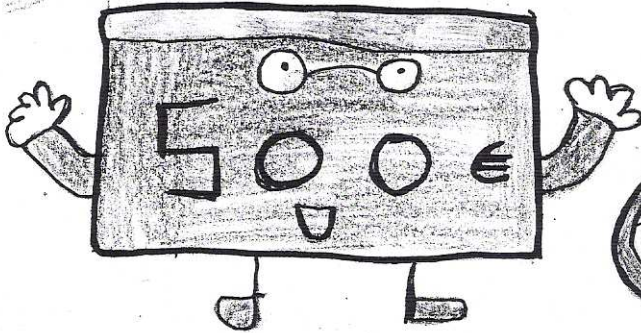

¡Ata sempre!

ADEUS PESETA

BENVIDO EURO

1 de marzo de 2002

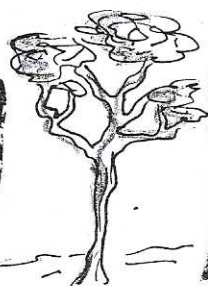

Nenos de 2º curso.

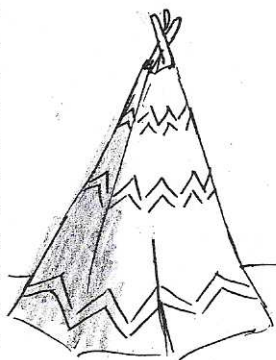
Celebrámo-lo ENTROIDO

con comparsas

pola Terra adiante

Os de preescolar foron de chinos
¡ Gañaron o premio á mellor comparsa !

Os de 1º e 2º curso pintaron o indio.

3º e 4º, de tribu africana.

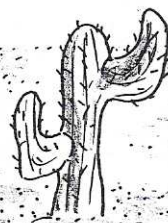
Rapazas da ESO
fixeron unha
comparsa de bruxas

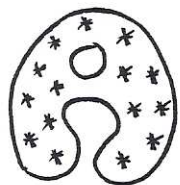
¡ TAMÉN
HOUBO MOITA
FARIÑA !

Alguns profes da E.S.O.
tamén se animaron.

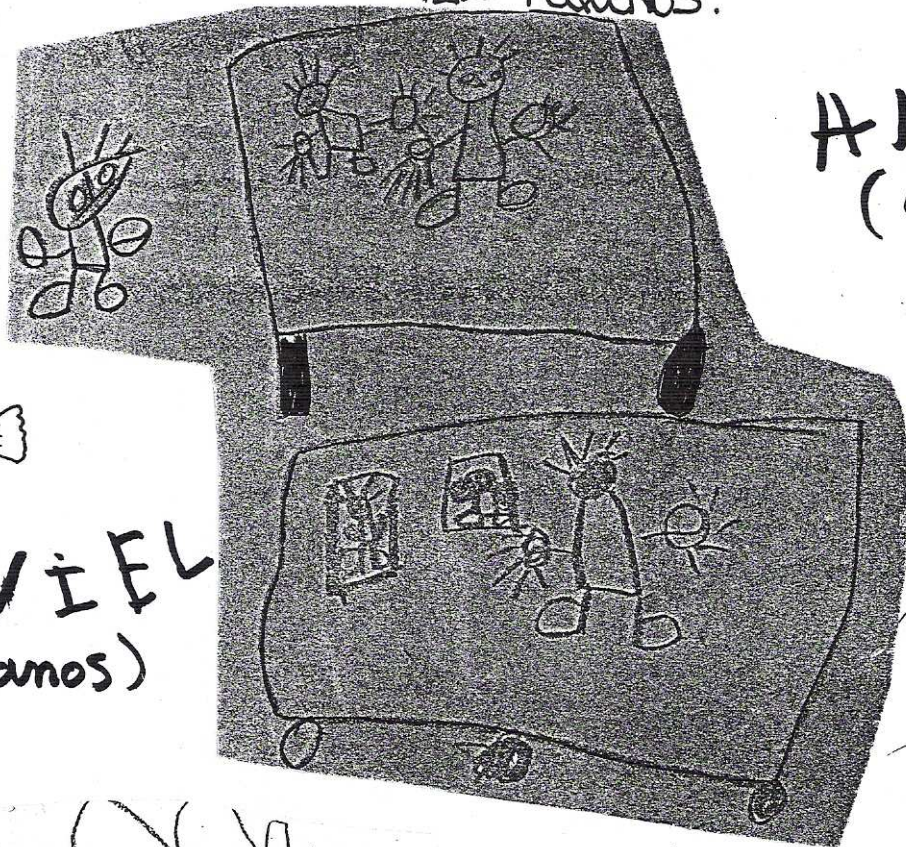
¿ Recordades
de que foron
5º e 6º ?

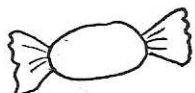

FESTA DE SOBAPALO

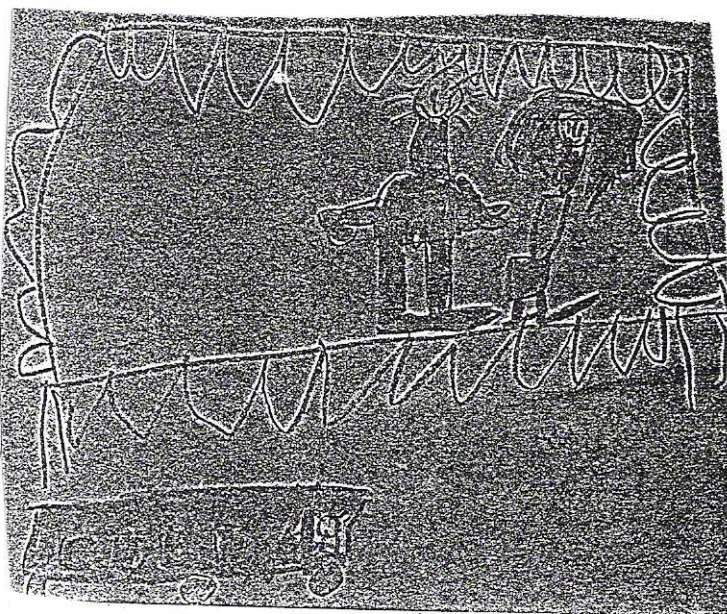
DENDE O OLLIÑO DOS MAÍS PEQUENOS.

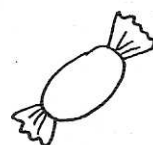
ANDREA
(4 anos)

DANIEL
(4 anos)

ESTELA
(4 anos)

Celebrámo-lo día da Árbore.

Este ano, os alumnos de primaria do noso colexio, celebrámo-la día da árbore plantando varias, nos arredores do centro.

Os nenos de cuarta e quinta saímos xuntos, e plantamos castiñeiros e cerdeiras que trouxera un home de Medio Ambiente.

Como xa estaban feitas os buracos, nos puxemos as árbores nelas e batámonlle a terra. Ó final fixémoslle unha parede con pedras ó redor.

Aínda que o meu desexo era que chegarían a ser grandes para que nos desen froto e sombra, levei unha enorme decepción ó ver que colocaron un poste do tendido eléctrico, e para isto avanzaron días árbores.

Adrián Blanco

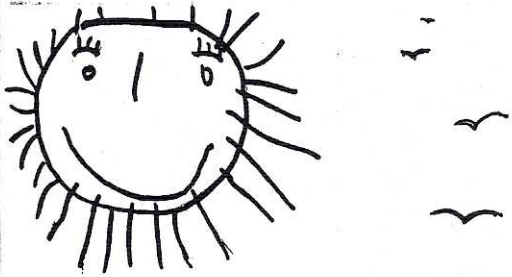
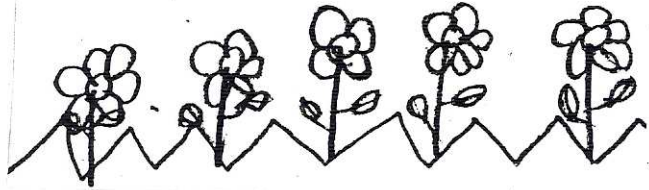
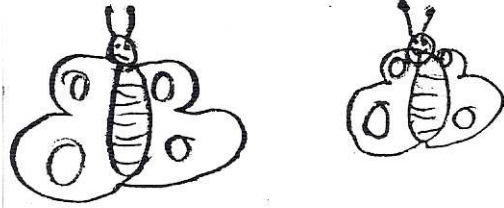
5° primaria.

COPLAS DOS MAIOS

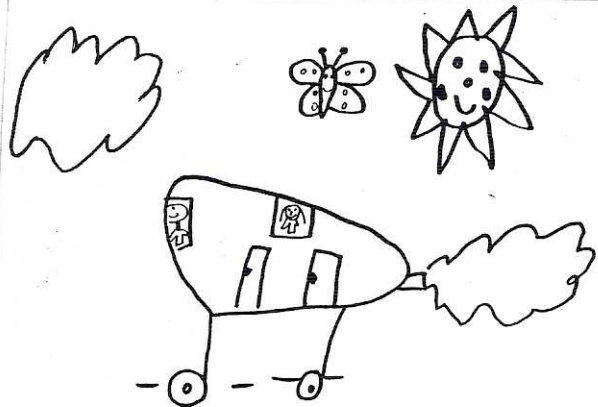
Cantámolas no Día das Letras Galegas.

Aí ven o maio de
flores aberto,
cantámolle os nenos
aquí en Sobradelo.

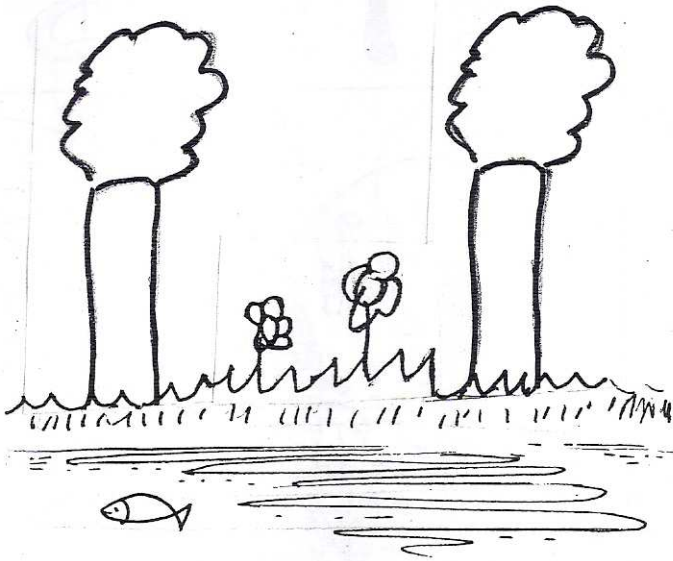
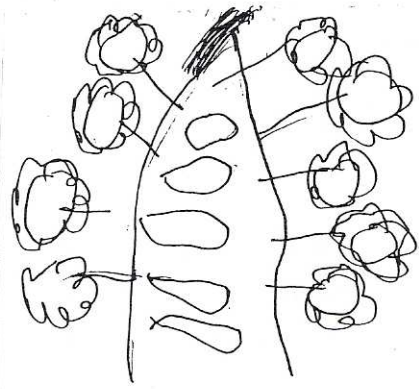
Xa remata o curso
vanse os profesores,
máis ou menos cansos
deixan os labores.

Deixan este poble
deixan estas terras,
vanse nos seus coches
pola "carretera".

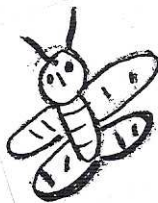
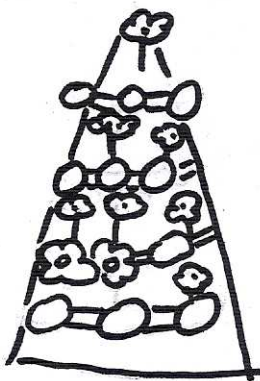
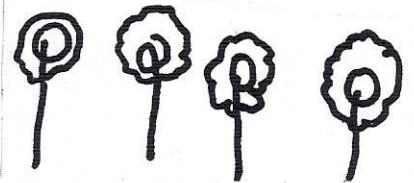
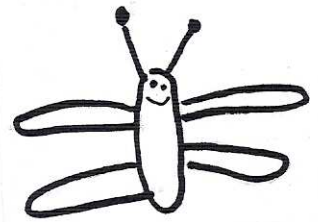
Comer ben comimos
cantar ben cantamos,
todo o arranxamos
no salón de actos.

No salón de actos
también comedor
salón multiusos
¡Ai vaia por "Dios"!

Río Sil que pasas
ben preto de nós,
lévanos as penas
trae as vacacións.

~~ta~~ nos despedimos
ata o curso novo,
~~esto~~ ta está visto
ata logo, logo.

Ai ven o maio
de flores cuberto,
cantámolle os renos
agui en Sobradelo.
Letra J. Atanes

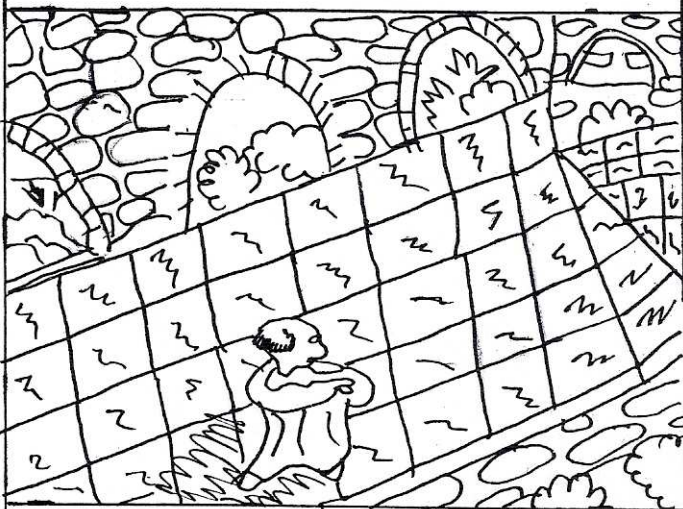
Nenos de primeiro e segundo.

BIOGRAFÍA de SARMIENTO

Pedro José García Balboa, frei Mastín Sarmiento, naceu en Vilafranca do Bierzo o 9 de Marzo de 1695 e morreu no ano 1.772.

Os catro meses de maceu, a súa familia trasladouse a Pontevedra onde pasou quince anos da súa infancia.

Vaise para Madrid, ó convento de San Mastín.

Fizo moitas viaxes á súa amada Galicia, co fin de investigar algunha verdade: xeográfica, histórica, botánica, etimolóxica...

GALEGAS

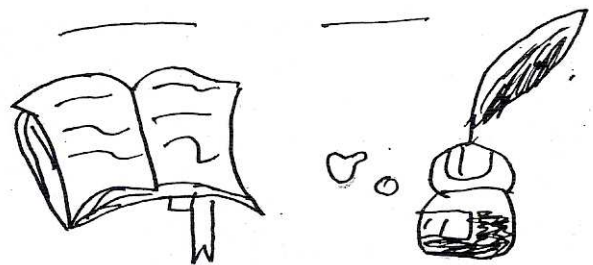
En 1723 marchou para Oviedo onde se atopou con Feijoo, o mellor dos seus mestres, dous anos despois volve a Madrid, aínda que antes viaxa a Pontevedra para ver á súa nai.

LETRAS

Numha das súas viaxes a Galicia dedicouse a escribir en galego *Coloquio de 24 galegas rústicas*, que consta de 1.201 coplas.

2 00 2

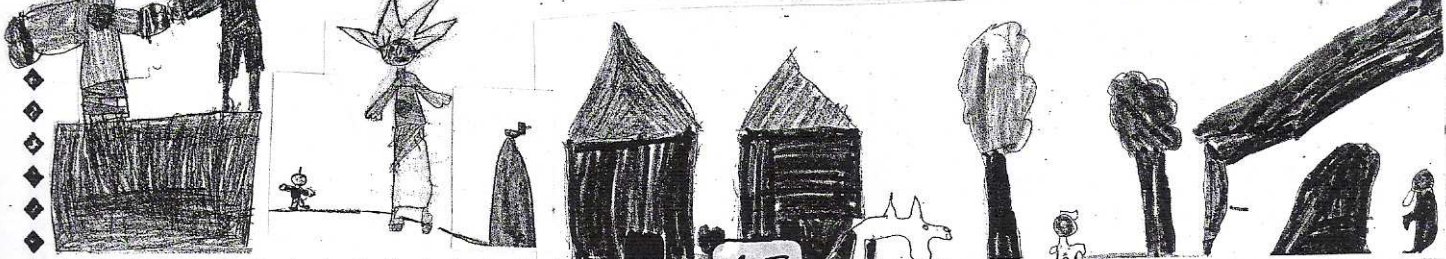
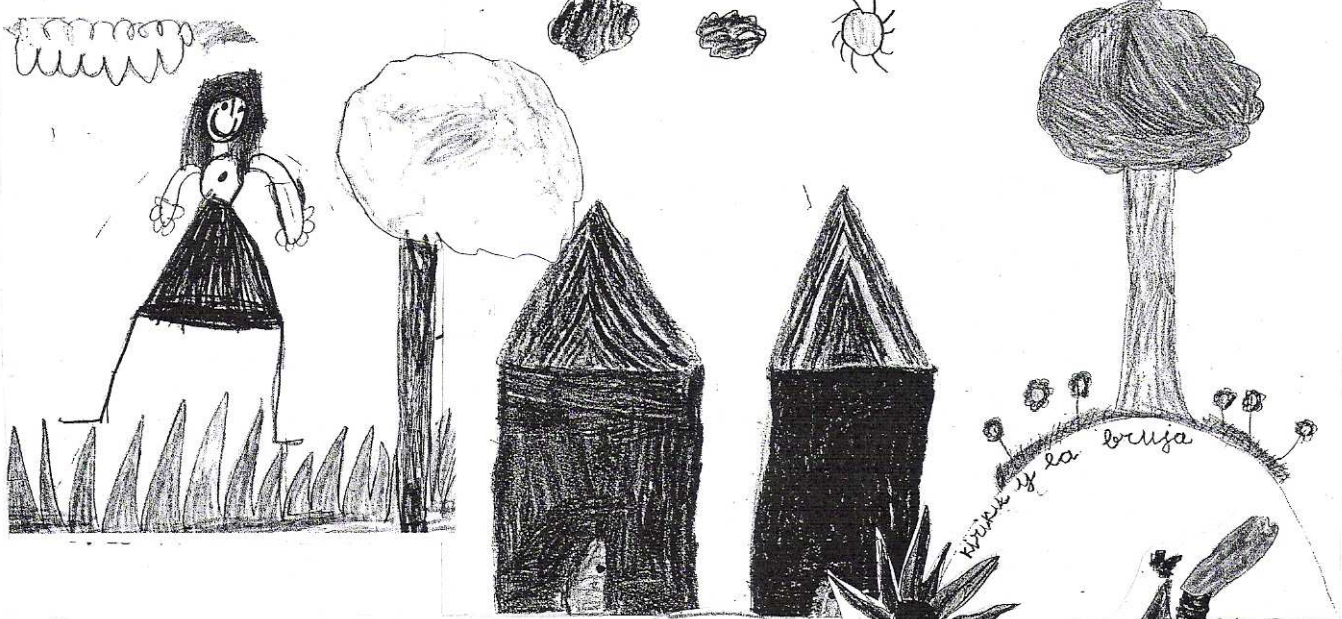
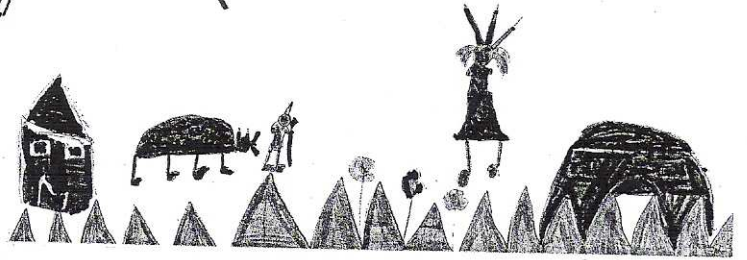
FIN

PELÍCULA no BARCO

colaxe de 1º e 2º.

LA BRUJA Y KIRIKU

Foan preschool e
primaria.

Visitamos un museo

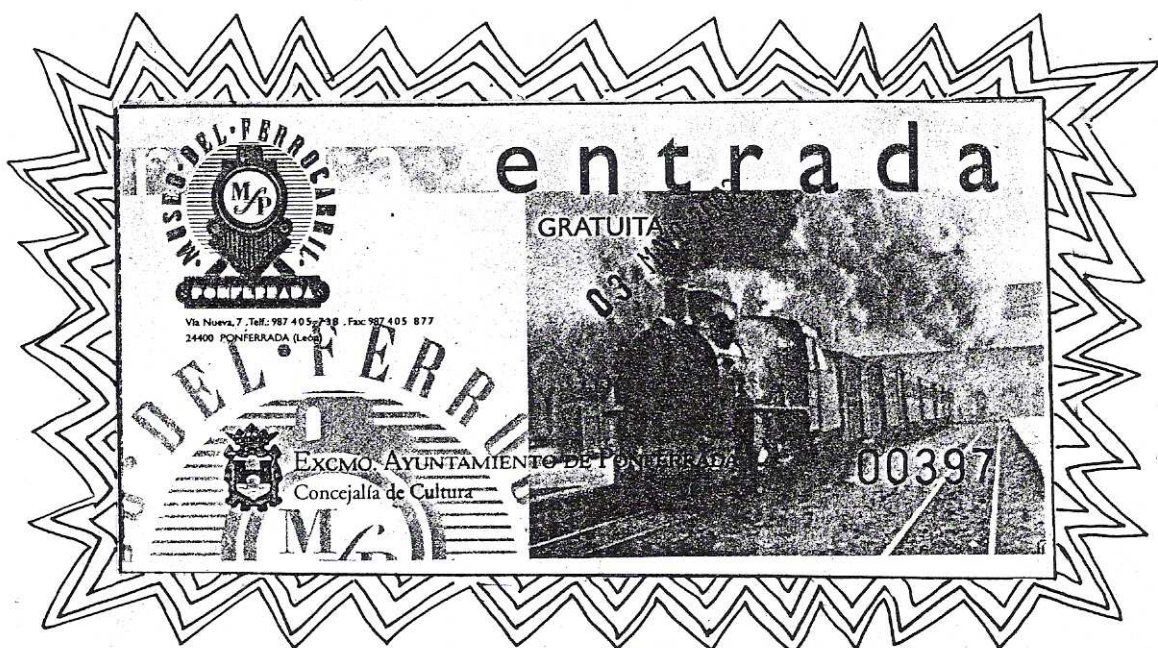
O venres 3 de maio fomos a Ponferrada de excursión. Visitámo-lo museo do Ferrocarril.

Nel vimos: locomotoras antigas, vagóns de mercadorías e de pasaxeiros e moitos obxectos relacionados co mundo do tren.

O ferrocarril foi moi importante para Ponferrada. No ano 1918 construíuse a liña Ponferrada - Villablino para transportar carbón e persoas. Nesta construción chegaron a traballar ata 4.200 obreiros. Este ferrocarril prestou servizo de pasaxeiros ata 1980.

Ó remata-la visita agasalláronnos con: un lapis, un folleto e un diploma.

Esther - 4º de E.P

UN BAÑO NA PISCINA CLIMATIZADA

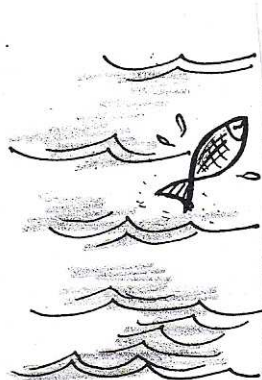
No terceiro trimestre os alumnos do meu colexio fomos a unha excursión a Pongerrada.

En principio os menos do 2º e 1º ciclo foron ó Museo do Ferrocarril e os do 3º ciclo fomos ás piscinas climatizadas. Había dúas de distinta profundidade.

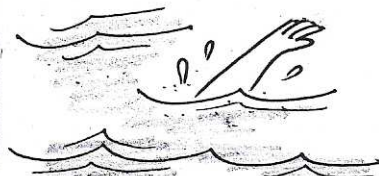
Estivemos bañándonos unha hora acompañados de dous profesores do centro. Un alumno chamado Marcos case se afoga, e un compañeiro axudouno. ¡ Pasámolo moi ben! ¡ Foi unha experiencia marabillosa!

Despois de saír das piscinas fomos visitar o castelo de Pongerrada. ¡ Había cousas moi antigas!: dous castelos de distintas épocas, escudos, pedras das catapultas... A continuación fomos a un parque a comer un bocadillo xuntamente cos outros menos e os profesores que nos acompañaron.

Despois montamos no autobús e viñemos para Sobradelo.

Leticia I. Soares Carrvalho
5º de Primaria

EXCURSIÓN A VIGO / VIVA EL CELTA /

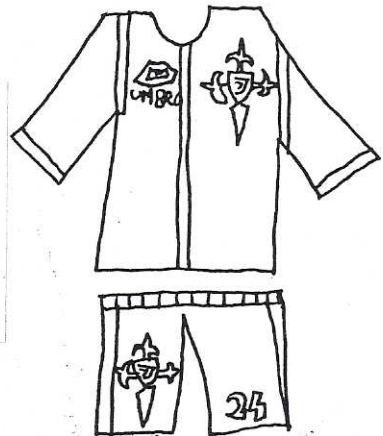
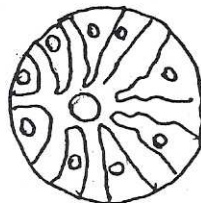
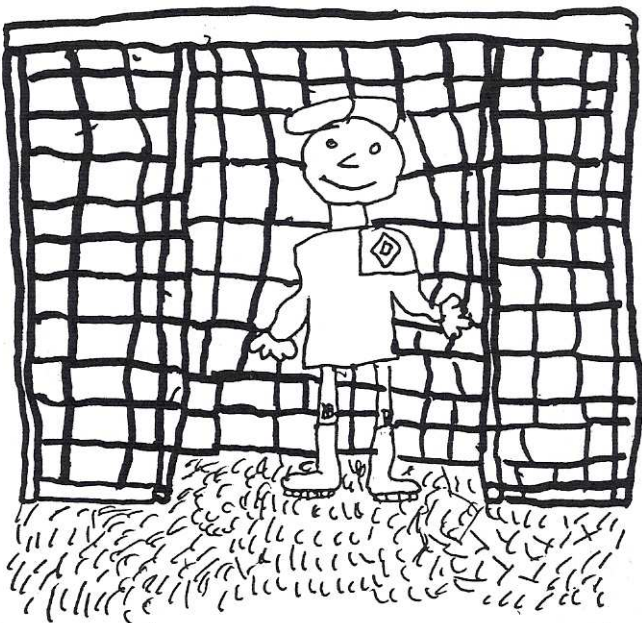
EL día 5 de Mayo fuimos a Vigo a ver el partido Celta - Sevilla. Comimos en Barçona y fuimos a coger almejas y Cangrejos. Después fuimos a la sala de juegos.

A las cinco montamos en el autoleús. Bajamos a esperar a los jugadores. Los vimos y nos sacamos fotos con ellos.

NOS dieron las entradas y entramos a vez el partido. Jugaron y perdió el Celta. En la primera parte cenamos los bocadillos y bebimos zumos y aguas.

CUANDO acabó fuimos a montar el autoleús. Nos fuimos para Sobradelo y llegamos a las dos de la mañana.

José A. 3º de Primaria

Tino, Víctor e Brais, 3º curso.

O PARTIDO DO CELTA.

Unha vez máis a Peña Celtista de A Rúa invitounos a ver o partido do CELTA contra o SEVILLA, acompañados por dous profesores do noso Colexio. Tivemos bastantes alumnos dende 3º de primaria ata 4º de E.S.O.

Antes do partido fomos a Baiona e alí comemos; estivemos na sala de xogos e a continuación marchamos a Balaiños; compramos moitas cousas: camisetas, gorras, bufandas, balóns...

Cando entramos no campo non había case raide; o pouco de emperca - lo partido meteu un golazo O CELTA, pero ós poucas minutos meteu dous o Sevilla, e así quedou o resultado favorable ó Sevilla. O árbitro non era moi xusto, ía a favor do Sevilla.

Pasámolo moi ben ó ir; pero a viaxe de volta non foi tan divertida. O condutor era tolo.

Agradecemoslle á Peña Celtista a actuación que tiveron con nós e pedímoslle que isto se repita en anos vindeiros.

Kevin Moral Fdez.
5º de Primaria

Un debuxo con premio

Este ano o noso colexio participou nun "concurso de cartel e lema" sobre o uso da Lingua Galega.

Participamos tódolos cursos de Educación Primaria.

Os debuxos seleccionados no colexio foron:

- Primeiro ciclo: Aitor.
- Segundo ciclo: Lorelai (eu).
- Terceiro ciclo: Santi.

A nivel provincial gañámo-lo terceiro premio Santi e máis eu, cada un na súa categoría. Fomos a Ourense a recolle-lo premio o sábado 11 de Maio.

Déronme un vale por valor de 60€ para comprar libros. E a Santi tamén.

Viaxamos en autobús desde Sobradelo ata Ourense.

Acompañáronnos varios nenos e nenas de 3º, 4º, 5º e 6º.

Foi un día especial para min.

¡Ah! Esquecíaseme contarvos que o meu debuxo representa uns nenos collidos da man. Douz deles suxeitan unha pancarta co lema: "Somos galegos. Falamos galego. Sentímonos galegos".

Lorelai - 4º de E.P.

VIAXE A OURENSE

¡RECOLLEMOS UN PREMIO!

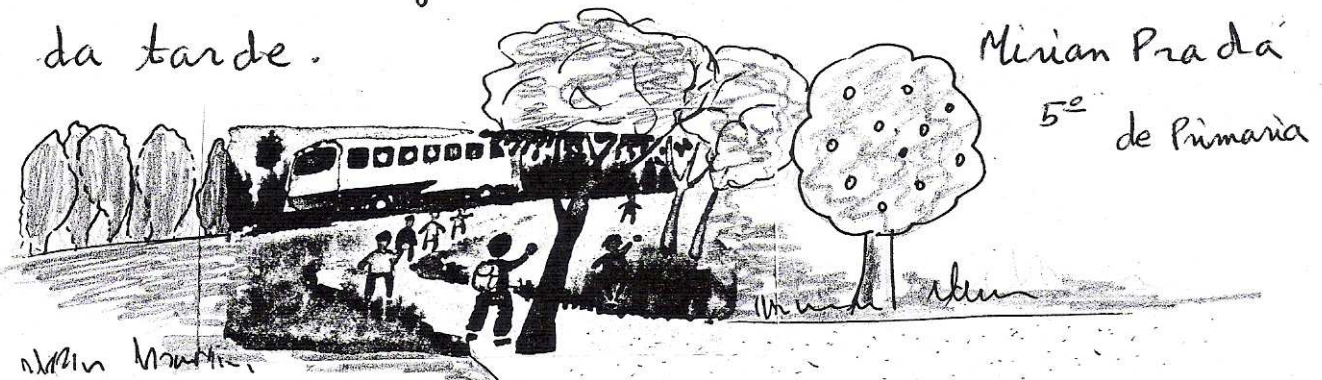
Este ano no mes de maio físcemos unha viaxe a Ourense acompañando a dous alumnos do noso centro que saíron premiados nun concurso de debuxo.

Ía con nós a profesora Avelina e alí esperábanos a profesora Ana.

Cando chegamos tivemos que esperar un bo rato porque non estaba o encargado de abí-lo conservatorio, lugar onde se celebraban os actos.

Despois do reparto de premios, que consistiu en 60€ a cada un, para invertir en libros, aímos un conto, vimos un mago e unha obra de teatro representada por nenos e nenas maiores.

Ó rematar déronnos unha bolsa con dous bocadillos, auga, fruta e un pastel. Comémoso no autobús e chegamos a Sobrado ás tres e media da tarde.

a Portugal

m
e
o
s
a
i
v

No dia 8 de Maio, os alunos de 3°, 5° e 6° ano que estudam Língua e Cultura Portuguesas fizeram uma viagem a Portugal com a duração de três dias.

Visitaram as cidades de Esporçende, Porto e Vila Nova de Gaia.

Ficaram hospedados na Pousada da Juventude da Foz do Cávado.

No 1° dia foram ao parque de atracções, em Braga e ainda revisitaram alguns monumentos:

a Basílica do Sameiro e a Igreja do Bom Jesus.

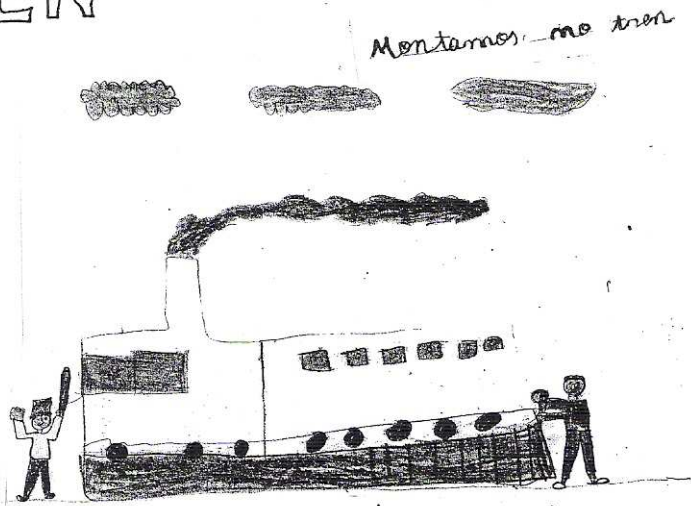
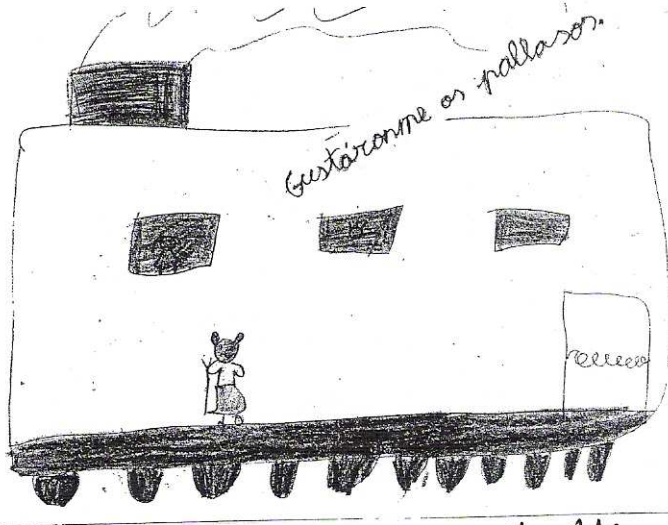
No dia 9, pela manhã foram ao Planetário do Porto e para além da visita ao interior viram uma sessão chamada "Visão do Cosmos". Almoçaram num restaurante d beira rio. Pela tarde fizeram um cruzeiro pelo rio Douro, onde puderam apreciar a cidade do Porto vista do rio. Viram as pontes que unem a cidade do Porto com a cidade de Gaia. Visitaram, ainda a estação de S. Bento, a Sé e as ruas do Centro histórico da cidade do Porto. Puderam também ver as novas construções e um centro comercial.

No último dia visitaram o museu do carro Eléctrico onde ficaram a saber a importância que estes transportes tiveram para a cidade e puderam viajar numa deles até à Foz do rio Douro. À tarde visitaram o Parque Biológico de Gaia e deserraram animais e plantas em vias de extinção.

O regresso foi por Amarante, Vila Real e Chaves. O passeio foi útil porque ficaram a conhecer costumes dos Portugueses.

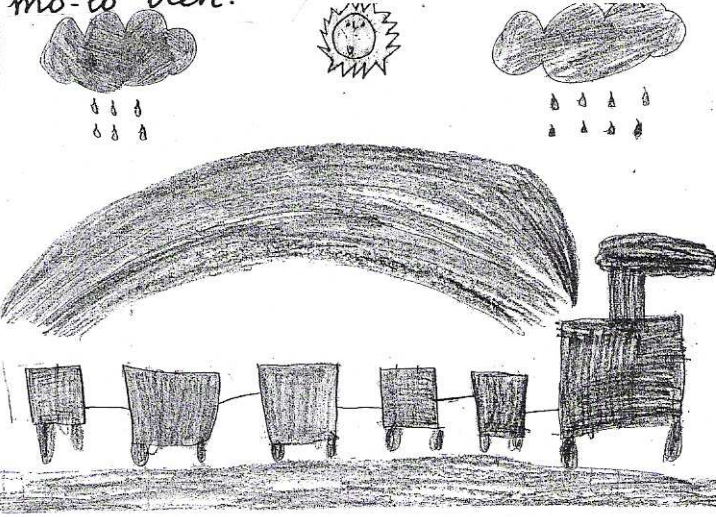
Leticia Isabel Soares Carvalho. 5º

VIAXE EN TREN A OURENSE

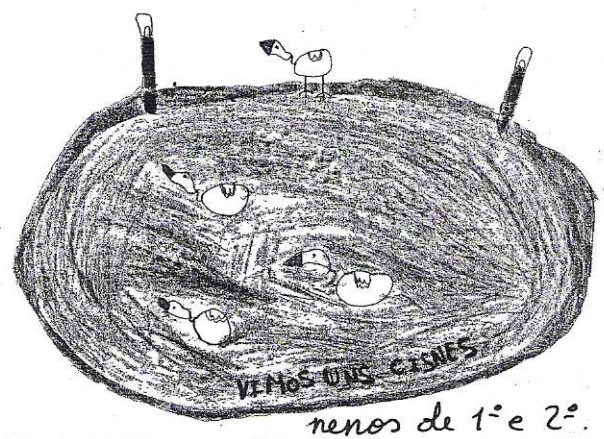
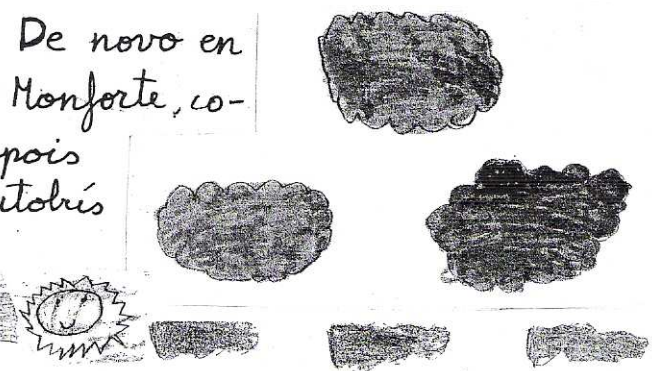
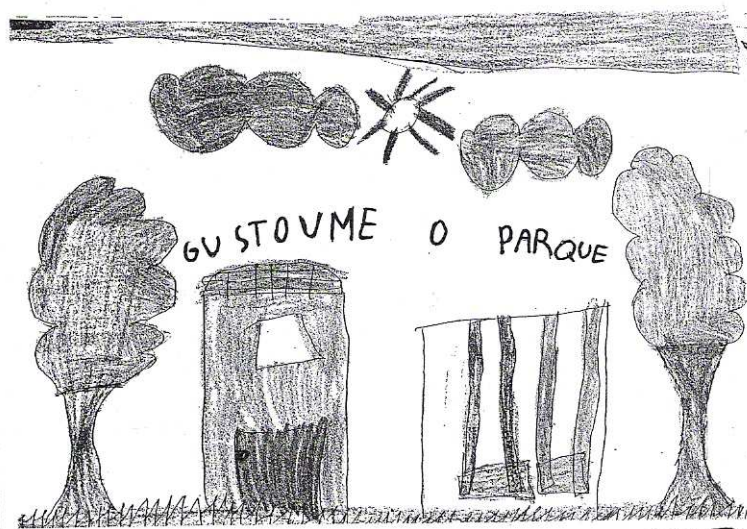
O día 23 de maio fomos en tren os nenos de 5 a 9 anos do colexio.

Fomos en autobús ata Monforte. Alí collémo-lo tren.

O percorrido do tren foi este:

memos e xogamos nun parque. Despois regresamos en autobús a Sobriadelo.

nenos de 1º e 2º.

Un día con

Cholo e Nela

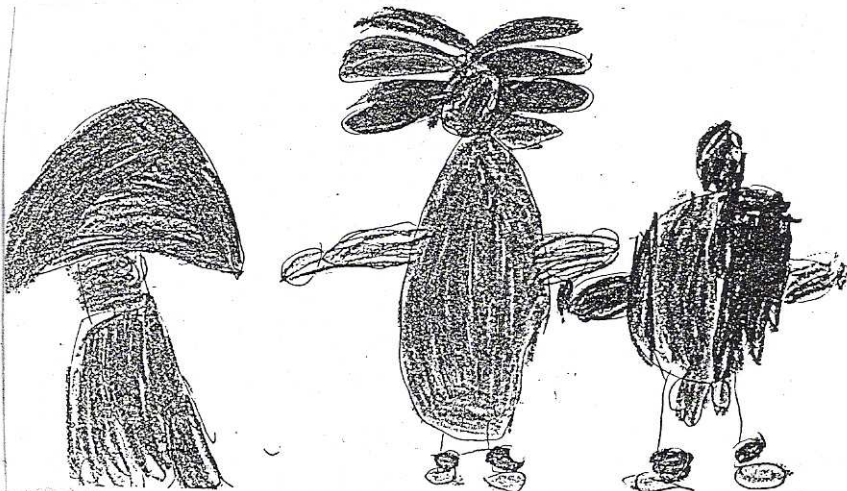
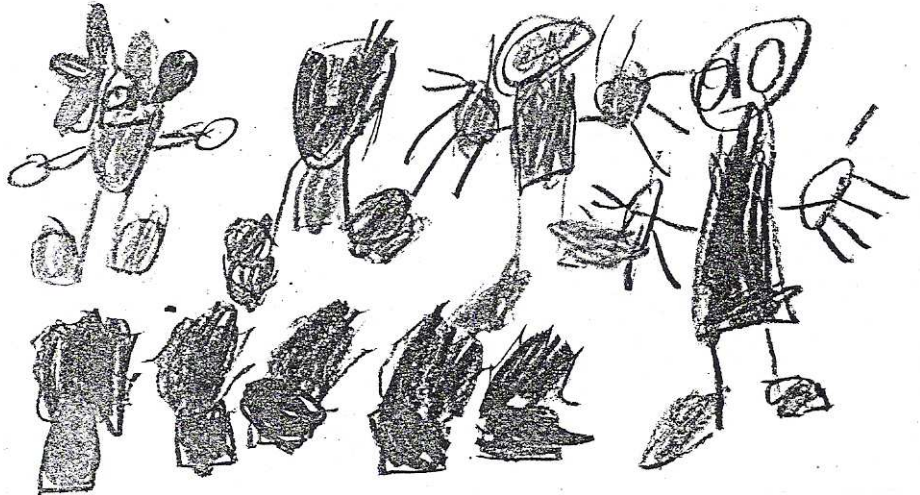
Cholo e Nela

OS NROS AMIGOS FESTEIROS.

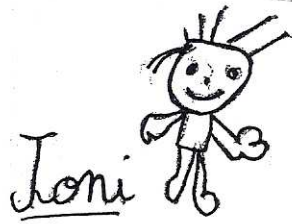
Rocio
(3 anos)

ANDREA
(4 anos)

ALBA
LÓPEZ
(4 anos)

ALUNOS QUE ESTUDAM PORTUGUÊS

Jon

1.º ano

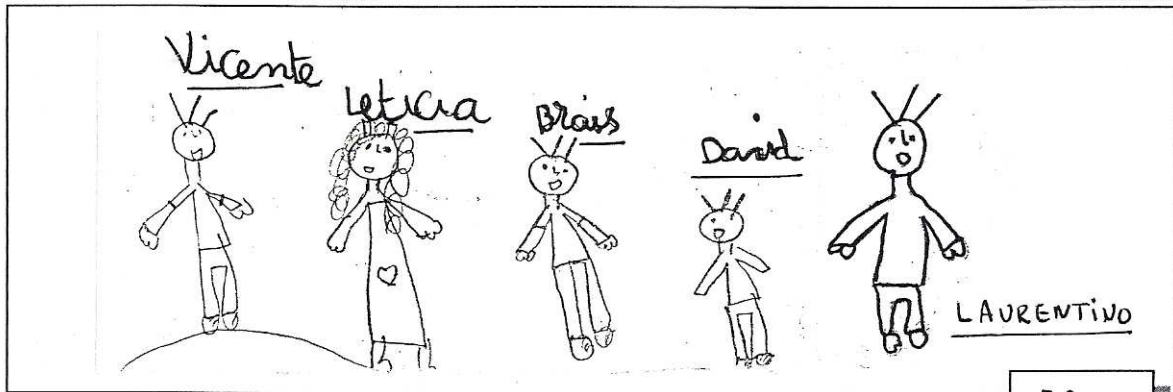
Jévi

TiAgo

MELISSA

CLAUDIA

2.º ano

Vicente

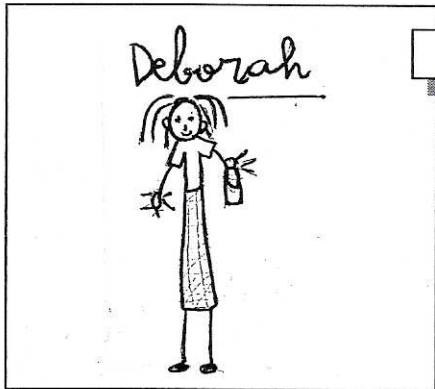
Leticia

Blas

David

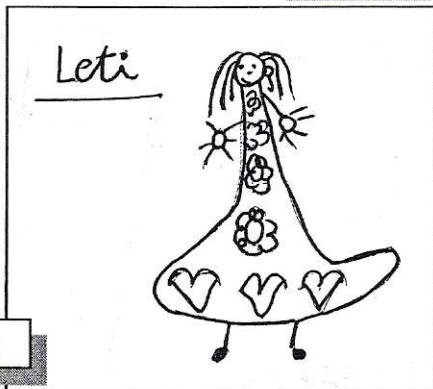
LAURENTINO

3.º ano

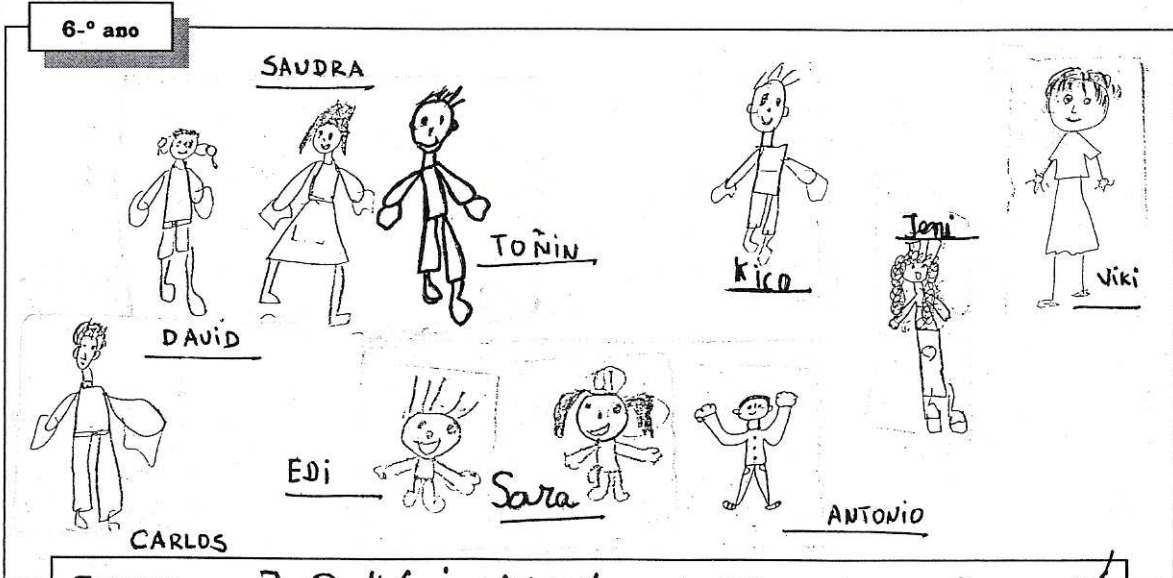
Deborah

4.º ano

Leti

5.º ano

SAUDRA

TONIN

DAVID

KICO

Viki

CARLOS

EDI

SARA

ANTONIO

Autores: - J O N i - MELI - Ari - Tiago - Claudia
 Jennifer

PORTUGAL

O MAR NA NOSSA LINGUAGEM

Vejam vocês como o mar está sempre presente na nossa linguagem de cada dia:

🚣 Remar contra a maré.

🌟 Galbas em terra, temporal no mar.

🐟 Pela boca morre o peixe.

🎣 Nem tudo o que vem à rede é peixe.

🌊 Ficar em águas de barba.

🌟 Camer a isca.

🎣 Deitar a carga ao mar.

🚢 Barco parado não faz viagem.

🚢 Grande nau, grande tormenta.

🌟 Filho de peixe sabe nadar.

💧 Uma gota de água no oceano.

🚢 Mais vale andar no mar alto que nas bocas do mundo.

🐙 Quem vai para o mar avia-se em terra.

Contos Tradicionais Portugueses

O LOBO E A RAPOSA

Certa noite de luar, uma raposa esfomeada espreitou para um poço e viu reflectida na sua água a imagem luminosa da lua.

Julgando ser um queijo deu pulos de contentamento, pois podia finalmente matar a fome.

O poço tinha dois baldes presos, cada um na extremidade de uma corda que girava numa roldana. Assim, quando no balde que estava em cima, desceu até à água, e viu com grande mágoa que tinha caído num engano. Mas o pior é que não sabia como havia de sair do poço.

Passando por ali um lobo, abeirou-se do poço para matar a sede.

A raposa, manhosa, ao vê-lo disse:

- Ó compadre, ainda bem que veio. Temos aqui um belo petisco. Olhe, está cá um queijo tão grande que não consigo comê-lo sozinha.

Desça, compadre, comemos os dois.

- É para já, comadre, é para já. — E dizendo isto meteu-se no balde e foi descendo, enquanto a espertalhona subia no outro.

Vendo-se salva, a matreira gritou:

- Bom apetite, compadre! Que lhe faça muito bom proveito.

Texto: Sara/Sandra — 6º

Desenho: David — 6º

Garantía Social

Supoñemos que vos chamará a atención o título, e non nos estraña porque nós, ata hai ben pouco, tampouco o sabiamos de que ía a cousa.

Pois ben a **G A R A N T Í A S O C I A L** é unha mestura entre a aprendizaxe dun oficio e un completa-los coñecementos básicos que son necesarios para andar polo mundo, é dicir, durante tres días á semana recibimos clase de diferentes materias: Matemáticas, Lingua Galega, Lingua Castelá, Coñecemento do Medio, Educación Física, Formación e Orientación Laboral e Técnicas de Traballo. Os outros dous días imos a unha empresa a aprender un oficio, neste caso tivemos a sorte de poder estar nunha grande e coñecida empresa como é “CUPIRE-PADESA”, que agrupa a outras moitas adicadas, esencialmente, ó sector da construción. Nós estabamos en “CARPINTERÍA SIL”. Aprendimos a facer ventás, portas, galerías... dende que a madeira chega en tablóns á nave ata o seu remate final que sería a embalaxe das mesmas.

Nós pertencemos a ese grupo de rapaces que por diferentes causas non acadamos o Graduado en Educación

Secundaria Obrigatoria. Xa nos coñecedes, somos Joao, Pablo, Santi, Bruno e José Antonio. Algúns xa eramos alumnos do

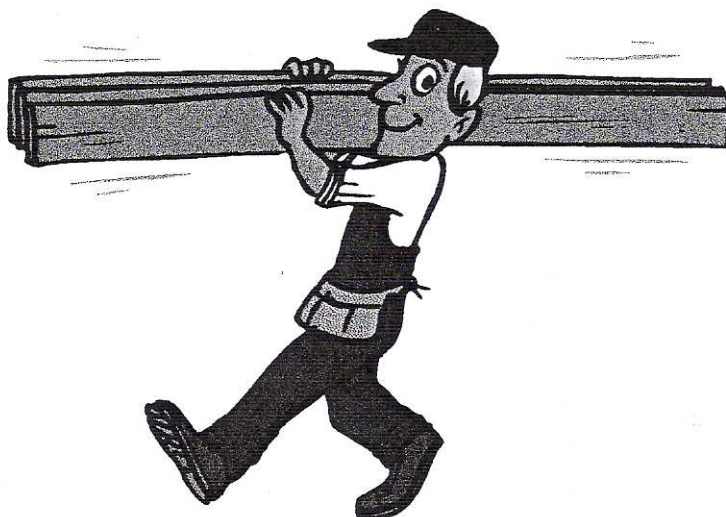
centro, outros, como Joao e Bruno viñemos por primeira vez desde Casaio. Non tardamos moito en ser amigos e ter “ideas” para seguir facendo algunha que outra trasnada,

aínda que nos dicían que xa eramos adultos e xa non debiamos comportarnos coma meniños.

O que menos nos gustou de todo o curso foron as clases no colexio. Estabamos desexando que chegase o xoves para ir traballar. A verdade é que non nos podemos queixar do trato recibido. Por iso desde o noso xornal queremos amosar a todo o persoal de “CARPINTERÍA SIL” o noso agradecemento polo trato recibido, en especial ó capataz Lisardo que tivo tanta paciencia connosco.

Tamén queremos animar a todos aqueles rapaces e rapazas que estean nas nosas condicións que se animen a facer este curso. É moi doado e sobre todo gratificante. GRACIAS E ATA SEMPRE

Santi, Joao, Pablo, Bruno e José Antonio

UN SOÑO NA IDADE MEDIA

Un día estabamos dando clase de galego, cando de súpeto apareceron nun carro antigo e vestida con roupa tamén antiga, o carro estaba na parte de atrás dunha casa e costa abaixo, ó final da costa había unha porta xigante de madeira, entón eu baixe do carro e entrei na casa, alí estaba unha nena chamada Marta que era a miña mellor amiga, ela tamén cría que estaba soñando igual que eu, entón para comprobalo frotámonos os ollos e beliscámonos pero non espertamos, así que démonos conta de que non estabamos durmindo. Dentro da casa había moita xente á que nós non coñecemos. De repente chamaron á porta e a señora da casa que se chamaba Xulia díxonos:

-Agochádevos nalgún sitio para que no vos vexan, correde agochádevos, axiña.

Nós fixemos o que nos mandou Xulia e agochámonos onde estaba un señor xa maior que se chamaba Óscar. Como nos non sabiamos o que pasaba preguntámoslle.

- ¿Porque nos agochamos?, ¿de quen? ¿onde estamos?. Preguntámoslle as dúas á vez.

- Eu non vos coñezo, ¿quen sodes? ¿De onde sodes? -dixo Óscar.

- Non estamos moi seguras- dixo Marta.

- Non lle faga caso, vimos do futuro. Por certo ¿en que ano estamos? pregunteille eu.

- ¿Do futuro? Pero, ¿que dices?, estades tolas ou que.

Somos do futuro, exactamente nos vivimos no ano 2002, pero, ¿queres contestarme á pregunta que te fixen antes?

- Sí, iso.

-Estamos no ano 1454, escapamos da xente que nos quere matar, e estamos en Francia.

Entón o vello empezou a contarnos a súa pequena historia. Díxonos que escaparan a Francia como espías para saber as estratexias e as persoas que os querían axudar a loitar contra Francia porque algunha xente estaba descontenta co rei que tiñan. Foron descubertos por un espía francés que se fixo pasar por simpatizante da causa.

Xulia entrou correndo e díxonos:

- ¡Saíde de aquí que vos están buscando e van entrar na casa! ¡Saíde pola porta de atrás! ¡Correde que xa están aquí!

Nós saímos correndo da sala detrás de Óscar, que era o que coñecía á casa, e o único que coñecemos nós. Seguímolos ata á cociña, onde estaba a porta que daba a onde tiñamos o carro.

Saímos, subimos ó carro, pero cando estabamos a punto de saír pola porta grande de madeira que había o final da costa, saíron homes por tódolos lados e comezaron a lanzarnos frechas e lanzas a Marta e máis a min, porque eramos as que estabamos no asento de adiante. Tivemos sorte, non nos deu ningunha porque nos metimos rápido debaixo do asento ó ver que nos disparaban a nós. Sen saber como, desapareceron tódolos homes menos tres que se acercaron a nós e colléronnos para poñermos a salvo. Leváronnos a un calexón e alí presentáronse:

- Eu chámome Rubén.

- Eu Xoán Xosé, e el é Iván, dígocho porque el parece que está moi atento mirando á túa amiga.

-Eu chámome Carmen e ela é Marta, que semella que está namorada do voso amigo Iván, parecen de pedra.

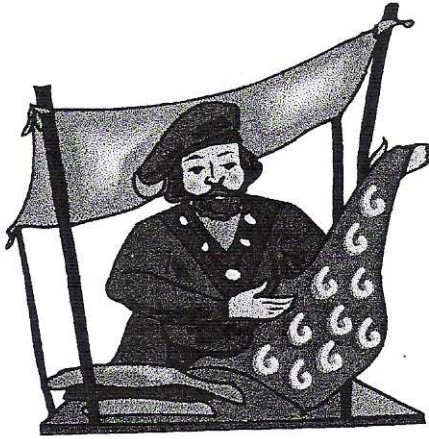
- ¡Iván! -dixeron Xoán Xosé e Rubén a un tempo.

Marta tamén quedou mirando para Iván fixamente, mirábanse como si estivesen namorados, pero se se acababan de coñecer, é imposible, pero non se movían, non falaban, e non facían nada máis que mirarse fixamente.

-Marta, ¡esperta! -díxenlle eu.

-Iván, ¿que?, ¿gústache Marta? - díxolle Xoán Xosé.

-Pois si, gústame moito Marta aínda que non a coñeza de nada -atallou Iván.

-E a min tamén me gusta Iván moito, pero que moito, moito -engadiu Marta.

-¡Pe..pero se acabades de coñecervos! -dixen eu un tanto desconcertada.

- Vaia, ¿e que pasa? se me gusta, gústame ¿ou que?, ¿non se pode un namorar a primeira vista? - dixo Iván.

-Pois non -aseverou Rubén un tanto mosqueado.

- Ben, deixade de discutir e de mirarvos tan fixamente que ides cansar a vista-dixo Xoán Xosé.

-Si, iso. ¿Por que viñestes a buscarnos ó carro?, ¿sodes franceses?

-Non, somos de Castela, somos espías españois. O que pasa é que loitamos cos franceses -dixo Xoán Xosé.

- ¿E vós?

-Nós somos do fut... bueno non o entenderiades, así que mellor non o digo.

-Vale está ben, ¿pero de onde sodes?

- Somos de Galicia.

- Ahhh! Xa sei -dixo Rubén.

- Ben, agora hai que ocuparse de loitar contra os franceses e curar ós feridos.

- Si, tes razón -dixo Marta.

- ¡Vaia! Menos mal que espertaches.

- Pois mans á obra- dixeron todos.

-Marta, ven comigo así non che pasará nada -dixo Iván.

- ¿Listos todos?- preguntou Rubén.

- Sí -Contestamos todos á vez.

Cando chegamos ó carro había moita xente ferida. Marta e máis eu ocupámonos deles mentres que Iván, Xoán Xosé e Rubén loitaban contra os Franceses.

Os que estaban feridos levámoslos ó calexón, pero cando Marta se estaba achegando ó carro para coller a un neno que estaba ferido déronlle cunha frecha na perna e caeu ó chan. Eu collina e leveina ata o calexón, alí quiteille a frecha, cortei un anaco da miña camisa para poñerllo ó redor da perna para que non perdera moito sangue. Despois seguíme ocupando dos feridos entre os que estaba o vello que coñeceramos antes.

- Déixame morrer, non te preocupes por min, atende ós que son máis xoves que eu, total eu xa non sirvo para moito.

- Están todos ben, non teñen feridas moi graves, son máis graves as túas e a da miña amiga Marta. Ti descansa que che fai falta.

- Vale, farei o que ti digas.

Nese momento chegaron Iván, Xoán Xosé e Rubén a buscarnos porque tiñamos que marchar antes de que viñeran máis franceses. Subimos ó carro e marchamos de alí.

Os catro días xa estábamos na fronteira de España e cruzámola sen problemas.

Cando chegamos a Castela recibíronnos os Reis Católicos e déronnos o premio á valentía a Iván, a Xoán Xosé, a Rubén, a Marta e a min. Pero o día seguinte pola mañá aparecimos na nosa cama, fora un soño, un soño moi bonito e compartido polas dúas, recordáramolo sempre. O único que non saíu ben foi que Marta quedou desilusionada por non coñecer a Iván mellor e agora só sabe falar del e a min vólve-me tola.

Carmen García Vega - 2º E.S.O. -

COMPLICADO RESCATE

Había uns minutos, un exército de nubes monumentais despregáronse imponentes sobre a cidade e acto seguido descargaron sobre ela as súas ráfagas trepidantes e furiosas de auga e vento. Sen embargo, foi unha borrasca corta, con ventos moi fortes, lóstregos e tronos. Agora, ó mediodía, había unha luz triste.

Antonio saiu desesperado da cafetería á rúa. Era xove e moi alto. Levaba posta unha camiseta de cor amarela, uns "jeans" e zapatos negros de coiro. Camiñou pola beirarrúa mollada e relucente. Sopraba un vento fresco e había algunhas persoas vestidas con traxes de primavera. A rúa estaba escura. Ó chegar ó cruce de peóns detívose. Mirou ó seu redor. ¿Por que Santiago tardaba tanto?. Logo consultou o seu reloxo. A tardanza do seu amigo fixoo estremecer de preocupación. Pero cando levantou a cabeza viuno chegar pola beirarrúa cun traxe negro e un maletín a xogo co seu traxe. Apenas tivo tempo de cruzar antes de que o semáforo cambiara á luz verde.

- ¡Canto o sinto! -dixo-.
¡Diaños!, retraseime, pero non te preocupes, que xa está todo listo.

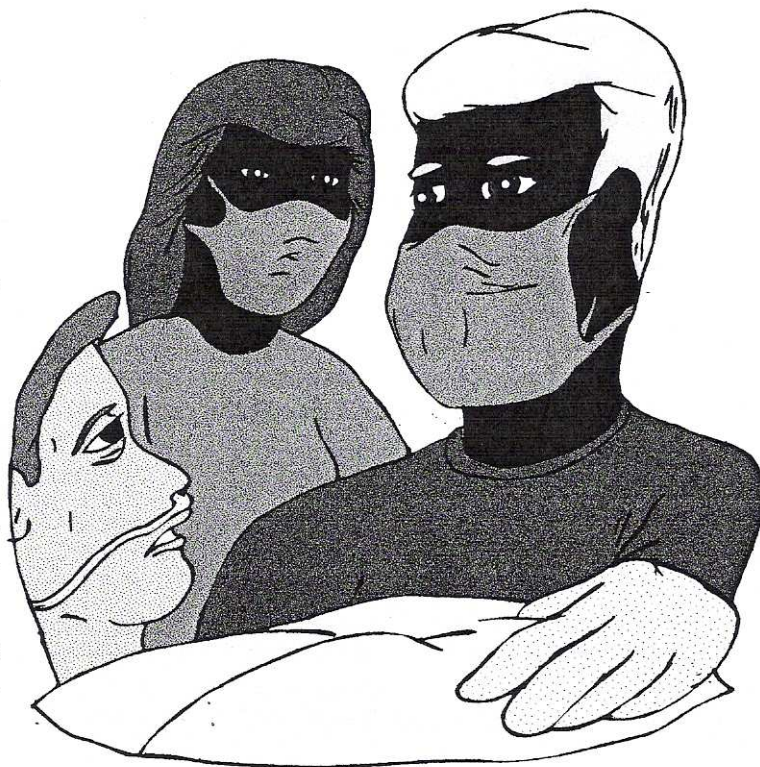
- ¡Gracias Santiago! -
exclamou Antonio-. ¡Isto é terrible! Ter que vender o meu coche, je todas esas deudas! -
Tomou o maletín nas súas mans-. ¡Pero é o meu fillo! -
suspирou-.

Antonio parou un taxi. Cando estaba no asento o seu amigo asomouse pola ventaiña aberta.

-Aínda de aconsello que deas aviso á Policía -
murmurou.

- ¡Iso é imposible! -
lamentou Antonio-. Dixeron que á máis mínima denuncia costaríalle a vida a Felipe... -respostou cun fio de voz e moi nervioso- Dende o luns teño contado mil excusas na escola -dixo-. ¡Sería terrible denunciar o caso! -engadiu.

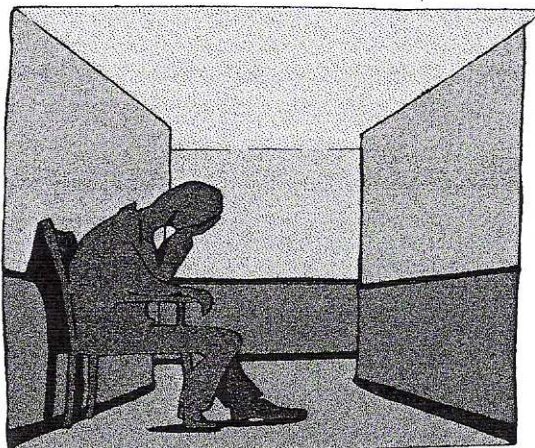
O home da ventaiña mirouno. Non tiña máis que aceptar a delicada situación. O seu mellor amigo estaba nun grave apreto. Pero el non podía facer nada máis. Valérase hábilmente do seu cargo na Bolsa para axudar a Antonio na recaudación do diñeiro necesario para o rescate do menor. Agora só faltaba o último paso, o definitivo, e non quedaba outro camiño que levalo a cabo. Esperaban un final feliz. Sen embargo para esto Antonio necesitaría a mellor das sortes, que naturalmente lle

desexou Santiago antes de que o taxi desaparecera no fondo da rúa e el cruzase a calzada en dirección ós edificios de enfronte onde estaba a súa oficina.

Antonio mandou deter o vehículo na metade da longa ponte onde se levaría a cabo o troco. Eran exactamente as doce da noite do venres . A maioría das farolas estaban fóra de servicio e a vía deserta.

Antonio e maila súa muller saíron nerviosamente do coche. Desde abaixo emerxía o axitado murmurio do río. Había un vento suave e frío. Antonio comezou a camiñar co maletín do diñeiro entre as súas mans dun lado para outro, impaciente, nervioso e excitado. A súa esposa mirábao cos seus ollos lacrimosos recostada contra o coche.

Os poucos segundos, algo imprevisto pasou nos seus destinos. Parecelles alucinar. ¡Non podía ser certo o que vían os seus ollos! Frente a eles, ó fondo da estrada, surdiu unha figuriña familiar que se acercaba correndo... ¡Maaamii!, berrou coa súa voceciña. Antonio e maila súa muller miráronse vivamente abraizados. Acto seguido, saíron ó encontro do

pequeno. Choraban e corrían. ¡Maaamii! rodeárono con abrazos e bicos, caricias e mimos. ¿Qué sucedera? Nunca o souberon, sobre todo a esposa de Antonio e o seu fillo, quen non sobreviviron á chuvia de disparos que sopraron desde unha das ventaiñas da escura camioneta que apareceu de súpeto.

Ata aquí recordaba Antonio os feitos. Cando espertou moitos anos despois, paralítico e torto, nun extraño hospital onde ninguén se preocupaba por informalo sobre a sorte que correra a súa familia. Isto produciulle unha terrible melancolía. Sen embargo, durante bastante tempo moitos médicos trataron de avivalo. ¡Vamos, home!, animábano.

¡Pasaches corenta anos en estado de coma! Pero o seu abatimento era moi forte.

Desconcertado, acordábase continuamente da súa familia e dos seus amigos. Estaba desorientado. Había un país diferente onde recordaba que estaba o seu, que non puido ver por ningún sitio no mapamundi que aparecía todos os días no espectacular televisor do seu cuarto. Alí ía moita xente para informarse das condicións meteorolóxicas.

Non obstante, despois de moito insistir coas súas inquietudes, alguén accedeu as súplicas de Antonio nun momento dado, intentou explicarlle:

“Durante todo este tempo a tecnoloxía estivo rigurosamente limitada para o desenvolvemento de investigaciónes contra certas enfermidades e condicións médicas como a súa. A nova orde social que se impuxo sobre o mundo destinouna principalmente para "solucionar" o máis grande mal da humanidade: a violencia, que causou a morte ós seus seres queridos e deixouno a vostede incapacitado de por vida. Así, pois, como sucedeu con case a totalidade de moitas outras poboacións da terra, o seu país xa non existe, ¡síntoo!

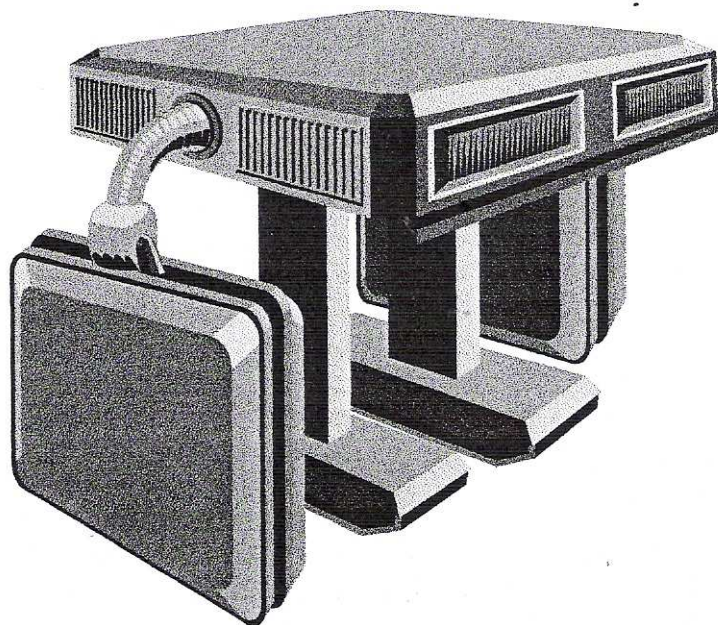
Pedro Domínguez Pérez - 2º E.S.O. -

A MÁQUINA DO TEMPO

Dende hai moitos anos tódolos científicos levan intentando fabricar unha máquina para poder viaxar no tempo. Pero ningún o conseguiu ata hoxe.

Hai uns días un dos científicos mellores do mundo inventou a tan desexada máquina do tempo.

Incrédulo por todo o que estaba a acontecer, decidín solicitar unha entrevista co inventor para que me amosara o seu invento.

Chegou o día, antes de ir á entrevista tiven que ir recoller á miña filla que estaba na guardería e leveina comigo; a miña muller traballaba e non podía quedar coa pequena.

Cando chegamos tivemos que esperar un bo rato. Así que sentei e púxenme cómodo no sofá da sala onde me mandaron agardar, e para matar o tempo estiven a ler un xornal de tería polo menos tres semanas, mentres a miña filla remataba o xelado que lle mercara antes de entrar.

Por fin, despois dunha hora e media fomos atendidos por dous científicos axudantes, leváronnos primeiro á planta baixa do edificio e a continuación aínda descendimos unha escaleira. Facía moito frío, logo chegamos a unha porta na que había que meter unha tarxeta para poder pasar.

Aquilo era impresionante, era igual que nas películas, só cambiaba unha cousa, nas películas é todo mentira, e aquí era todo realidade.

Cando ía chamar á miña filla para que non armase unha das súas... ¡xa era demasiado tarde!. A miña filla está dentro da máquina do tempo. Todo sucedeu en cuestión de segundos. A miña filla desaparecera.

Agora a rapaza estaría en calquera parte do mundo, en calquera ano, mes, día...

A miña muller íame matar por non coidar mellor da nosa pequena Xulia. Estaba desesperado, non sabía que facer. ¡Pobre pequena miña!.

Fun chamar rapidamente ó científico que inventara o desastroso aparato.

Xa no laboratorio de novo, puxémonos mans á obra, unicamente podía ir un dos dous, así que decidimos que fora eu, sempre tendo a súa axuda a través do "teletransporte". Collín todo o que me facía falta e metinme na máquina.

Decidimos probar sorte no pasado. Ó estar viaxando na máquina do tempo todo era

de cores, raios cunha luz intensa que, de non ser por unhas gafas especiais quedaría cego.

Cheguei á época dos romanos, con ben mala sorte. Tiven que caer nun circo no que estaban loitando uns escravos contra leóns e tigres máis ben mortos de fame... Eu empecei a correr buscando unha saída, pero de súpeto apareceu diante de min coa boca aberta e uns grandísimos dentes afiados. Xusto nese momento, cando o tigre me ía trabar, teletransportáronme.

Dinlle gracias a Deus e a tódolos Santos por seguir aínda vivo.

Como no pasado non tiveramos sorte decidimos viaxar ó futuro. Polo visto era o ano 3575.

Esta vez non aparecín nun circo, ¡menos mal! Aparecín en medio de Metropolantia, naquel momento a capital de Marte.

Non vos podeades nin imaxinar como é de impresionante o futuro. Había coches voadores, robots polas rúas, a cor do ceo era moi vermella, as estradas estaban moi iluminadas, non había vexetación, e a pouca que había era artificial.

O desexo de todo ser humano "VER O FUTURO". e alí estaba eu cos meus pantalóns vaqueiros e a miña camisa a cadros. Ó principio todo o mundo mirábame, pero é que unha persoa coma min, do ano 2002, alí parecía un bicho raro. Pouco a pouco pareceume que xa me deixaran de mirar. Así puiden continuar coa miña misión, debía atopar á miña filla.

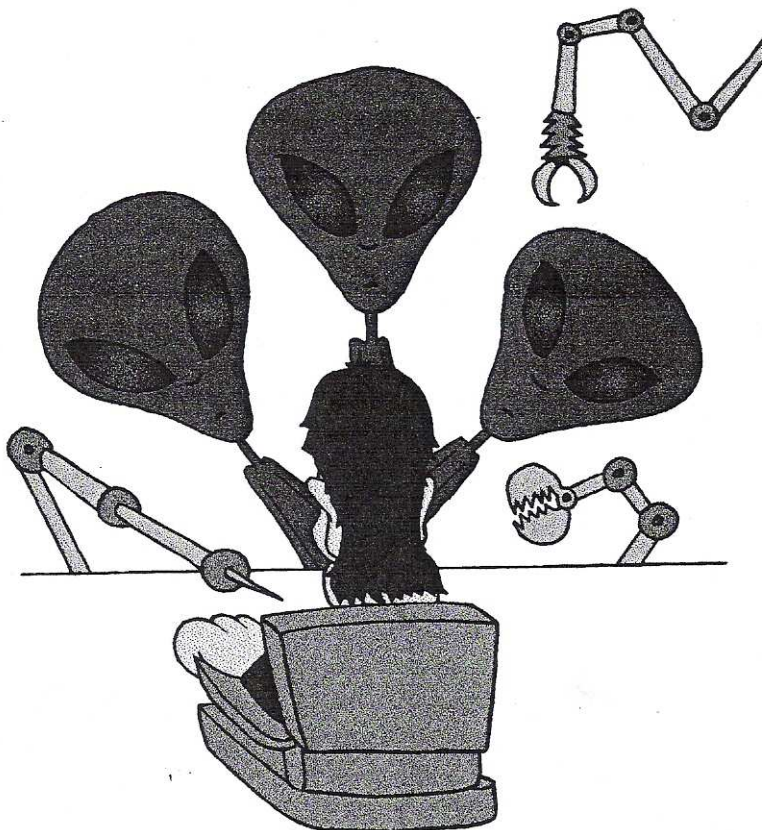
Decidín ir mercar algo para cear, aínda que deseguida decateime de que o meu diñeiro non serviría. Pero, ¿que digo, son tolo ou que? Este diñeiro que eu teño estará nos museos e terá moitísimo valor, así que alá vou.

Entrei nunha hamburguesería e pedín unha hambueguesa dobre. A camareira díxome o prezo, 19,20 marcios. Eu saquei un billete de 50 €, e cando o viu, colleuno e agachouno sen que ninguén a vira.

Todo saíu perfectamente, ó saír da hamburguesería tropecei cunha nena. ¡Era a miña filla! Alegreime moitísimo de vela, abraceina, biqueina, non a soltei nin un momento. ¡Por fin volvíamos estar xuntos!. Entón comuníqueime co científico para que nos teletransportara. Nese preciso momento a miña muller espertoume para ir traballar.

¡Lástima que todo fora un soño, a verdade é que foi unha historia moi bonita.

María San Miguel León - 2º E.S.O.-

COMO TE GUSTARÍA EUROPA EN EL AÑO 2010.

Hay muchas cosas que me gustaría que pasasen en Europa, una de ellas es la igualdad entre el hombre y la mujer. No me parece justo que se trate a la mujer con inferioridad con respecto al hombre. En algunos lugares por ser mujer no te aceptan en un trabajo o te pagan menos de lo que deben, yo pienso que la mujer vale tanto como el hombre aunque tenga menos fuerza; "La fuerza no lo es todo"

Y que os parecen los maltratos a las mujeres y a los niños, a mi no me parece bien que le peguen a los niños por razones en las que ellos no tengan nada que ver, para eso que no los tengan, ellos no tienen que pagar porque en la vida les vaya mal, y si no son los niños son las mujeres, las tratan como si fueran animales o aún peor. Hay algunas que no son capaces de denunciar a sus maridos por miedo a recibir más, yo les aconsejo que no tengan miedo y que los denuncien, para que los metan en la cárcel y no sigan haciendo daño.

También tiene que haber respeto entre diferentes razas, creencias religiosas y opiniones políticas, resaltando el terrorismo con el cual se mata a mucha gente inocente cada año.

Europa también debería hacer un papel mediador en los conflictos y guerras internacionales, intentando siempre restablecer la paz y el diálogo entre los bandos implicados.

Otro de los problemas que me gustaría que se solucionara o al menos que mejorase, son los incendios forestales que cada año diezman nuestros bosques, llevando consigo especies irrecuperables tanto animales como vegetales.

Algo relacionado con el bosque es también la tala de árboles que lo que produce es un empobrecimiento del suelo, ya que sustituyen los árboles autóctonos por árboles de crecimiento rápido. Todo esto conlleva un desequilibrio de los ecosistemas.

La contaminación atmosférica originada por los gases contaminantes producidos por diversos medios de transporte, fábricas, calefacciones, etc., se puede disminuir aplicando otras energías alternativas como son la solar, la eléctrica, la eólica, etc., para lo cual, se deberían promocionar las iniciativas de inventos que nos permitieran emplear estas energías.

También me gustaría que nadie careciese de alimento y vivienda digna, cosas de las que ningún ser humano debería de estar privado. De igual manera que toda la población europea debería unirse para conseguir esto en todo el mundo.

Carmen García
2^a A. E.S.O.

Os nosos mares

Estes días que facía tanto calor déuseme por pensar no verán, na praia, no río, nas excursións ó monte e na piscina...

Imaxinábame dándome un baño nunhas augas transparentes dunha praia calquera de Galicia, pero axiña me dei conta que os nosos mares están demasiado contaminados, temos

que estamos a ambiente. Non así as fábricas verquidos desagües das todo vai ó río e isto hai que cando os

pois nós non conciencia do facer co medio temos coidado, cos seus residuais, os nosas casas, despois ó mar. A engadir que buques

petroleiros teñen algún problema e se afunden, o que vai nas súas adegas ciscase polo mar. Esta é a causa de que moitos peixes e moitas aves mariñas morran nestas augas contaminadas. A mín non me gustaría ser peixe nestas condicións, nin un ave mariña, cando un barco petroléiro bota ó mar a súa carga, pois as súas ás quedan cubertas dun espeso manto de grume que non as deixa voar.

Ademais, cando vamos á praia tamén están bastante emporcalladas, cheas de bolsas e botellas, pois claro, bolsa de patacas que comemos, ¡Alá vai á area! Xelado que tomamos, papel que deixamos no chan, pois a verdade é que as papeleiras están demasiado lonxe. Desgraciadamente esta é a postura que adoitamos a maioría das veces.

Teríamos que ser un pouco máis respetuosos co medio ambiente e coidar os nosos montes, os nosos ríos e mares como se fosen a nosa propia habitación ... ¿A que non nos gustaría que a nosa habitación estivera toda desordenada e chea de lixo? Pois todos temos que poñer o noso gran de area para que ese soño dunhas augas transparentes e limpas se faga realidade.

ÉRICA REAL
2º B - E.S.O.

ANUNCIOS POR PALABRAS

O día 23 de Xullo estaba a ler o xornal - se o recordo é porque ese día quedou gravado en min-. No que me parei foi nos anuncios por palabras. Nun dicía que había un edificio con dez vivendas e dous locais comerciais na zona de Mallos, o teléfono era 999-635542. Chamei ese mesmo día para así poder elexir.

Case sen pensalo comprei o primeiro piso. O precio era moi bo, tiña unhas vistas moi bonitas e segundo o home da axencia inmobiliaria "A última morada", por seis mil euros, catro cuartos, cociña, dous baños e salón non se podía pedir máis.

Cando me deron as chaves entrei. O edificio por fóra era moi bonito, pero por dentro... mellor non dicilo.

Tiven que arranxar moitas cousas, os interruptores, a luz que ía e viña cando quería, pintalo, etc.

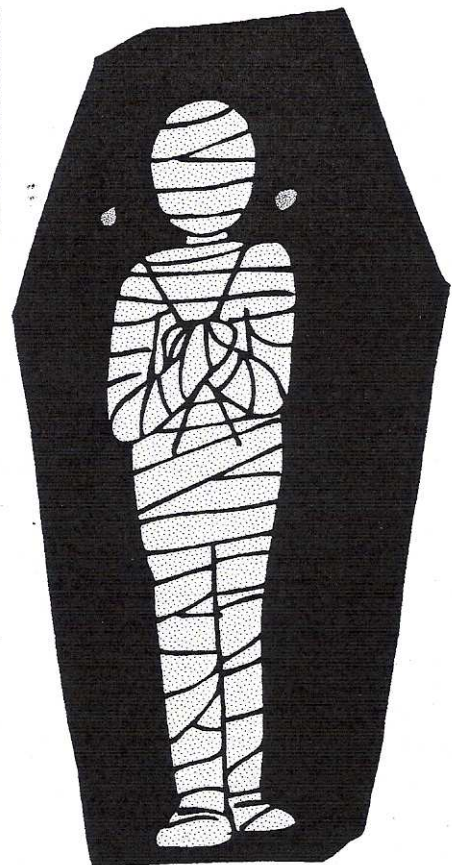
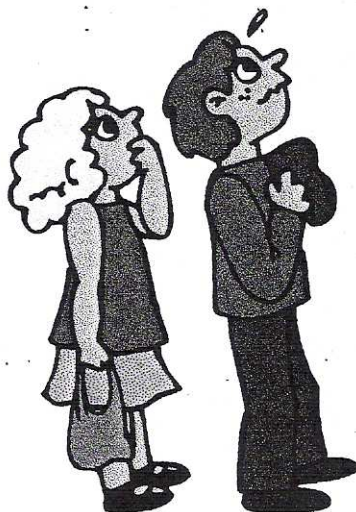
Despois de arranxalo todo, avaríouse a calefacción e tivo que vi-lo fontaneiro, díxome que non facía falta que a tivera posta todo o día. Eu apagueina, por aquilo do aforro. Funme lavar pero como a calefacción ía posta co quantador saía a auga conxelada, non me puiden lavar, así que de novo tiven

que ir acende-la calefacción. Despois disto os interruptores volveron á mesma. ¡Non gañaba para desgracias!

Quixen denunciar á axencia. Na Polocía ríronse de min. A verdade é que non reparara no nome. "A última morada" non era nin máis nin menos que unha empresa que se adicaba a vender "nichos" no novo cemiterio da cidade. O piso que eu arranxara estaba preparado para ser derrubado e construír alí o novo cemiterio.

Marchei para donde vivía antes. Nunca volví olla-los anuncios por palabras.

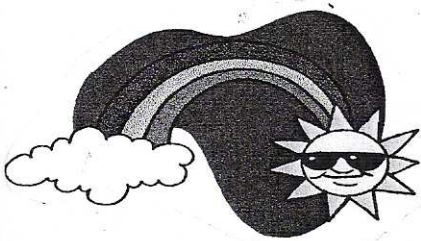
Zaira - 1º de E.S.O. -

OS NOSOS CALIGRAMAS

Ruídos e ruidos. Noite negra, luzes, resplandor. O medo me invade
 Chuvia e vento. Paixões agachadas nas folhas das sagas
 Noite na Chon.
 Cheiro de terra molhada.
 Logo a Colma

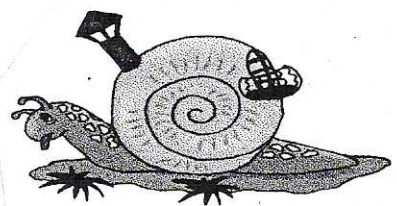
Sandra Barba Álvarez
 1º E.S.O.

O arco da vella é un fenómeno atmosférico moi bonito. Sete cores ten. Cada unha delas máis
 bonitas aínda. O vermello indica o lume do demo, o amarelo brillante é o sol de verán
 o azul claro é un mar tranquilo sen ningunha ola e o escuro un monte
 o verde claro é un monte ben segado e o verde escuro un monte
 nocturno, e por último o violeta que indica todo o mesmo tempo
 vermello, azul, amarelo e verde sen ningún compo. Mirade o ceo
 cando chova e quenta o sol que ali o verdes

Ángeles Lorenzo López
 1º E.S.O.

O caracol anda moi despacio. Andoquere baixar por unha pedra.
 A rapariga desfilou o seu corpo
 e me
 O capataz
 e a el serveulle para durir o seu corpo
 e a el serveulle para durir o seu corpo

Lucía García López
 1º E.S.O.

CANTIGAS DO SÉCULO XXI

¿DE QUE VIVIDES, MIÑA FILLA?

¿De que vivides miña filla?

Vivo do amor do meu amigo.

¡Meu Deus, que amigo!

¿De que vivides miña nena?

Vivo do amor do meu querido.

¡Meu Deus, que amigo!

Vivo do amor do meu amigo

que todo o seu amor me dá.

¡Meu Deus, que amigo!

Vivo do amor do meu amigo,

que todo o seu amor me entrega

¡Meu Deus, que amigo!

Marcos Macedo Jorge

Pedro Domínguez Pérez

-2º E.S.O. -

SAÍNDO DA IGREXA DE SANTA MARÍA

Saíndo da Igrexa de Santa María
vin un rapaz que moi ben parecía.

¡Quen te pillara, meu amigo!

¿Quen te pillara, meu amigo!

Mentres el falaba eu vía
nos seus ollos a luz do día.

¡Quen te pillara, meu amigo!

¿Quen te pillara, meu amigo!

Polos seus cabelos negros e o seu sorriso,
eu chegaría a perder o siso.

¡Quen te pillara, meu amigo!

¿Quen te pillara, meu amigo!

E ollando a súa esbelta figura,
sen dubidalo perdería a cordura.

¡Quen te pillara, meu amigo!

¿Quen te pillara, meu amigo!

Tania Alves Teixeira
Rafael López García
Leticia Alexandre Batista

2º E.S.O.

ESPERANDO Ó MEU AMIGO

Esperando ó meu amigo
na praia estou.
Non sei que vou facer se el non vén.

Esperando ó meu amado
pola praia paseando.
Non sei que vou facer se el non vén.

Na praia estou
polo meu amigo peno.
Non sei que vou facer se el non vén.

Pola praia paseando,
ando, moito ando.
Non sei que vou facer se el non vén.

ESTABA EU NA PRAZA

Estaba eu na praza
esperando ó meu amigo
¡Que nunca chegaba como era debido!

Estaba eu esperando ó meu amado.
E canto máis esperaba, máis choraba.
¡Que nunca chegaba como era debido!

Esperando ó meu amigo,
¡moitas bágoas deitaba!
¡Que nunca chegaba como era debido!

E canto máis esperaba, máis choraba
pensaba que nunca o tiña coñecido.
¡Que nunca chegaba como era debido!

Mª Angelina Rodrigues dos Santos

2º E.S.O.

Verónica Gil - Yésica Corzo

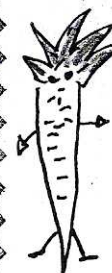
2º E.S.O.

UNA ALCACHOFA GANA LA "VUELTA CICLISTA A ESPAÑA"

Toman la salida
en la plaza de la Cocida,
el tomate Botero
se pone primero.
Subiendo al alto del Cabero
gana la Alcachofa Casero.
En Albarracín,
gana lechuga Escartín,
subiendo un puesto
se cae a un huerto.
La Alcachofa Casero
se pone primero.
El pimiento Sevilla
gana en Melilla,
se pone tercero
el tomate Botero.
El pimiento Sevilla
sube como una cejilla,
sigue subiendo,
y llega a Quintanilla.
La calabaza Heras
gana en "Pueblo Primavera",
el pimiento Sevilla
gana en su villa.
Las siguientes cassetas
las gana la calabaza Heras.
La pata David
dará la "Salida",
en la crono de Madrid.
El tomate Botero
pierde ante la Alcachofa Casero.
Dos hermosas señoritas,
le entregan el trofeo
y un ramo de margaritas.

DAVID ÁLVAREZ NÚÑEZ - 6º E. Primaria

LA PATATA COJA

Iba doña patata
andando a una pata
"Se" tropezó con la piedra
y apareció la hiedra.
La hiedra se puso roja
como una hoja.

Vino la señora berenjena
para resolver la verbena.

Intentó curarla

La doctora Carla.

Vino el burro Caramel
para regalarte la miel.

Pasó el pimiento
para darle el tratamiento.

Vino el señorito tomate
para hacerte jaque mate

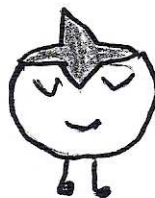
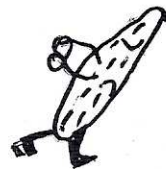
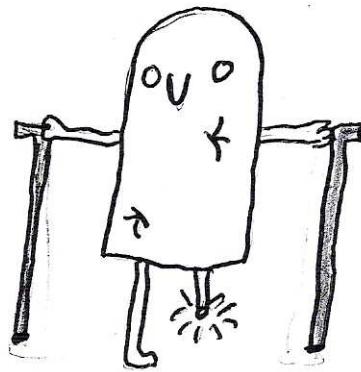
¡Qué pasa! dijo el pepino
que "se" tropezó en el camino

¡Pobre doña Patata!

¡que se rompió la pata!

Estaba la policía cebolla
para evitar una "rebolla"
¡Ay, qué suerte!

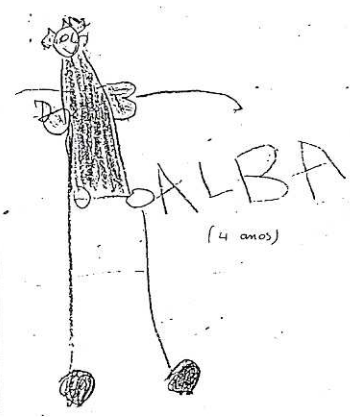
Se curó de mala muerte.

Artista son eu.

FRANCISCO
(3 anos)

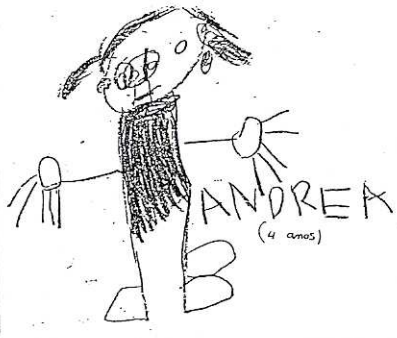

ALBA
(4 anos)

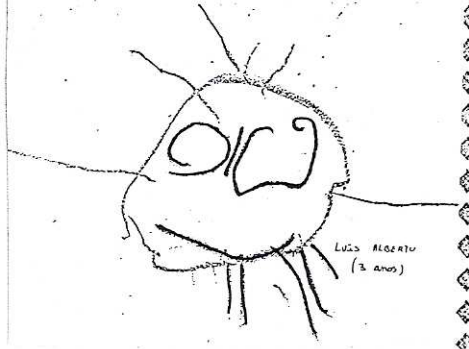
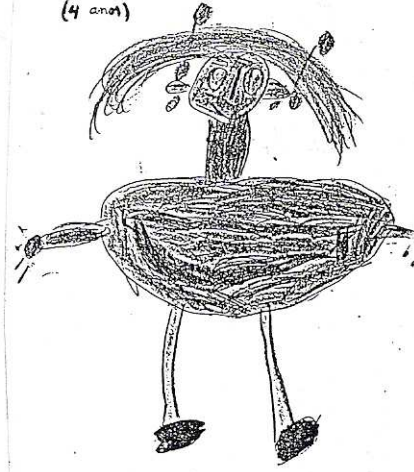

MAIKEL
(4 anos)

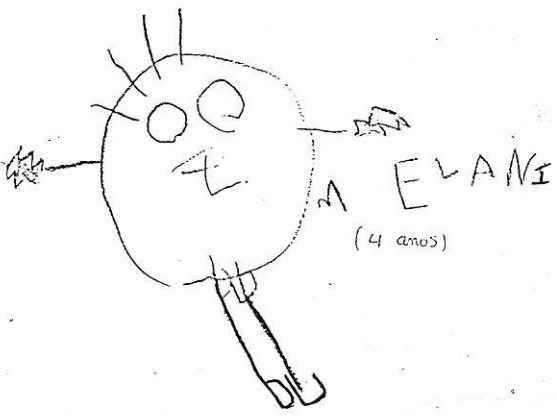
ESTELA
(4 anos)

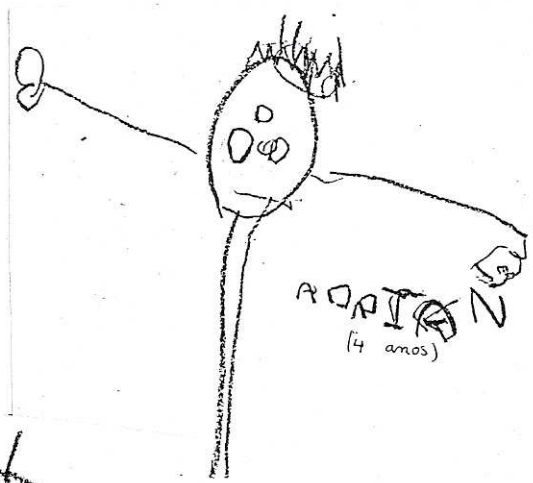
ANDREA
(4 anos)

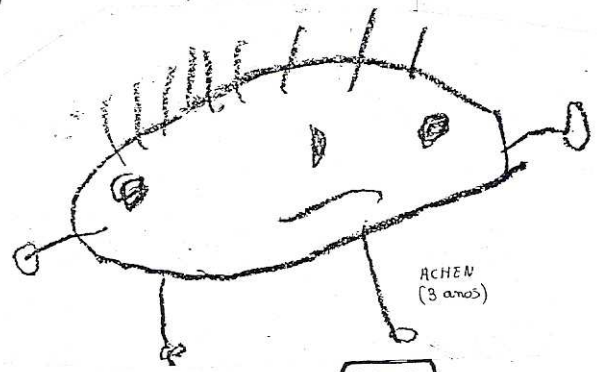
Luis Alberto
(3 anos)

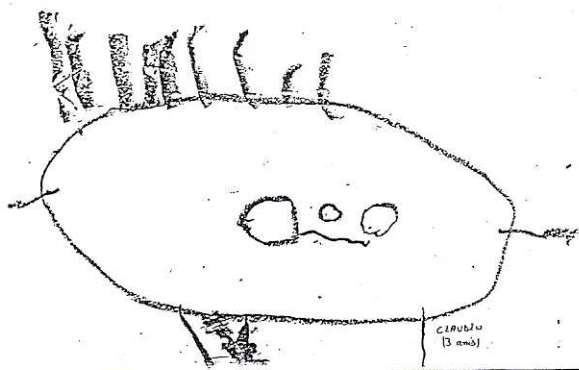
ELANE
(4 anos)

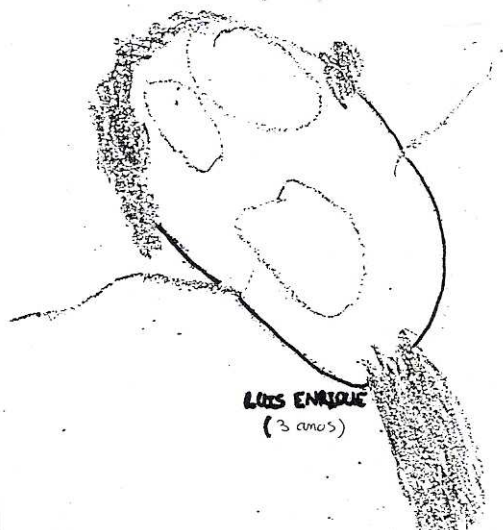
ADRIAN
(4 anos)

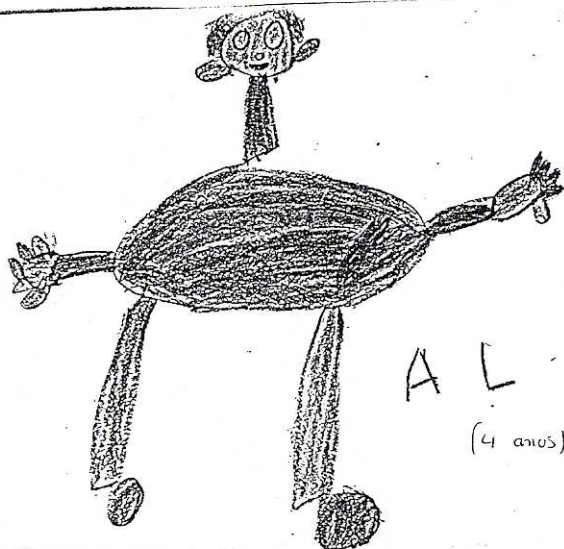
ACHEN
(3 anos)

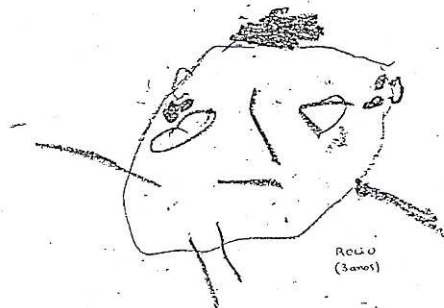
CARLOS
(3 años)

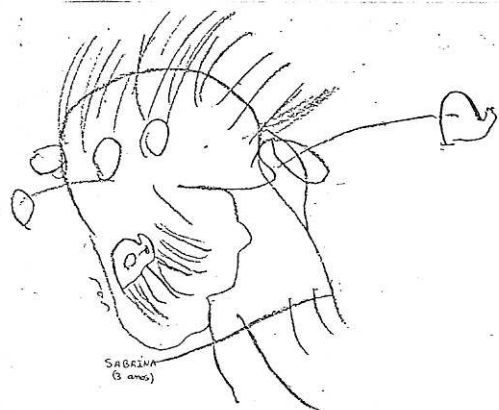
LUIS ENRIQUE
(3 años)

A L B A
(4 años)

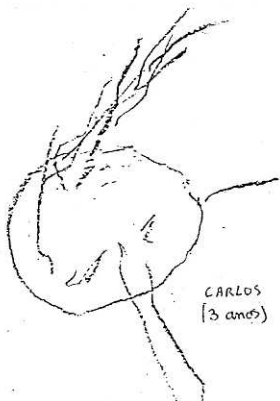
ROSA
(3 años)

SABRINA
(3 años)

JOSÉ
(4 años)

CARLOS
(3 años)

DANIEL
(4 años)

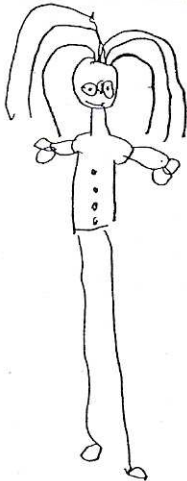
OS NOSOS PROFES E PROFAS
Educación Infantil 5 años

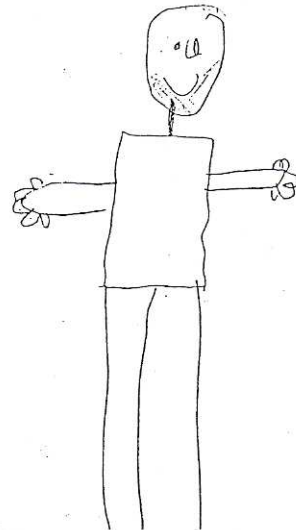
~~ANA~~ // Elena

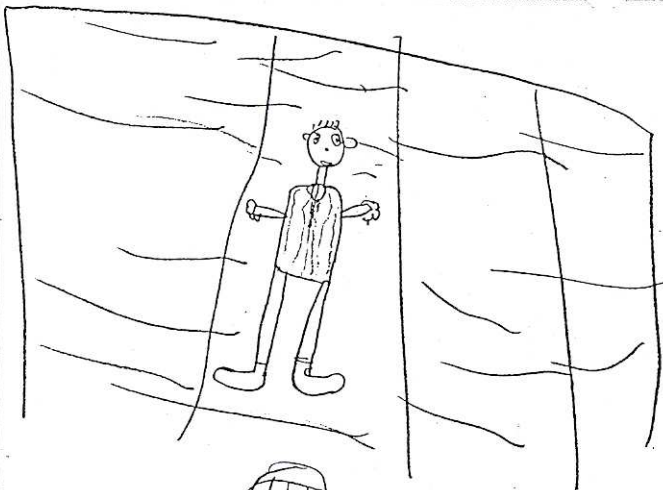
~~MARIA JOSE~~ ⚡ Vnesa

~~AMALIA~~ ! Judryd

~~FRANCISCO~~ David

~~MANU~~ ! christian

~~AGUSTIN~~ ⚡ Albert

DEPORTES

OS XOGOS DO MAGOSTO

Certo día do primeiro trimestre no noso colexio celebramos o día do magosto, fixemos uns xogos, so os de primaria.

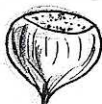
Os de infantil fixeron un xogo moi divertido que consistía en encestar castañas nunha caixa.

Os de primeiro ciclo fixeron un xogo tamén moi divertido que consistía en facer dous equipos e tiñan que coller unha caixa con castañas e levalas para outra caixa.

Os de segundo ciclo fixeron unha carreira levando unha culler na boca cunha castaña.

Finalmente os de terceiro ciclo fixeron un xogo que consistía en subir nunhas latas e andar con elas sobre a area, o primeiro que chegase ó final da area gañaba.

¡ Foi todo moi divertido !

Mirian Prada Couso

5º de Primaria

Leticia Isabel Soarez Carvalho

5º de Primaria

CAMPO A TRAVÉS EN A RÚA

No mes de xaneiro fomos correr A Rúa acompañados por dous profesores do centro, Amalia e Manu.

Primeiro correron os benxamíns e tan só levamos unha medalla, a de Lorelai Prieto Prieto que quedou terceira.

Despois en alevíns levamos dúas medallas: eu que quedei quinto, e Marcos 4º. En infantil levamos unha copa, a de Toni, que quedou primeiro, Hai que dicir que corrián menos que medallas había, pero aínda así correu bastante ben. Viñemos ó colexio e estivemos xogando ata a hora de entrar a comer. Olvidabame de dicir que había que correr 1800 metros.

Kevin Moral Fdz.

5º de primaria

EXCURSIÓN ÁS PISCINAS CLIMATIZADAS DE PONFERRADA

O día 3 de Maio do 2002 fomos ás piscinas climatizadas de Ponferrada. Saímos do colexio sobre as nove e media da mañá e chegamos sobre as dez e media.

Tivemos que cambiarnos nos vestiarios e poñer un gorro para entrar na auga.

Estiveramos bañándonos cando de repente Marcos empezou a afundirse e Toni, que o vira, foi a por él.

Aquel día Toni quedou como un heroe salvando a un compañeiro que dicía que sabía nadar.

Aínda di hoxe que o fixo aposta e que si sabe nadar.

A min pareceme que o fixo para burlarse.

Samuel Martín Carrera 6º de primaria

SUBCAMPEÓNS COMARCAIS DE FÚTBOL-SALA ALEVÍN

Un bo venres pola mañá, o profesor de Educación Física, D. Manuel Ángel Ovalle Asenjo, danos a boa noticia de que imos entrar no campeonato comarcal de fútbol-sala alevín, que terá lugar no Barco de Valdeorras.

Cando chegou o primeiro partido, nos estabamos cheos de leducia, aínda que os nosos pais pensaban que íamos perder.

No mesmo día tiñamos que xogar dous partidos. Os dous, ante o asombro dos nosos pais, gañámo-los por 13-0.

Os seguintes partidos ían chegar, e Toñín tivo unha lesión na súa man dereita.

Aínda así, foi probar sorte, e dicir, a ver se o deixaban xogar; pero non houbo sorte.

Un deses partidos era contra o Acoval -A, equipo no que xogaba Samuel, un compañeiro da nosa clase, e ademais presumían de se-los mellores do torneo. Sabíamos que ía ser difícil gañarlles, pero nós non tiñamos ningún medo. Ó final gañámoslles por 4-3.

¡O equipo de Sobradelo xa non era o parrulo feo do campeonato, senón todo o contrario, dábannos como ós campeóns!

Gañamos o outro partido por 6-1 e pasamos de cara ás semifinais como primeiros de grupo, por riba de tódolos pronósticos.

No partido de "semis" o Fontei non nos facía nin sombra, e cando íamos gañando 5-0 chegou a vernos o "dire" do noso cole, D. Alfredo. Díxonos que se gañábamos por dez goles invitábanos a unha merenda; ó final gañamos 13-0, e a merenda aínda non se fixo realidade (queda pendente).

Na final o noso equipo perdeu 5-2, pero para nós foi como quedar ¡CAMPEÓNS!

DAVID ÁLVAREZ NÚÑEZ
6º E. PRIMARIA

TEMP

BUSCA TRECE NÚMEROS CAPICUA

8	7	4	1	6	3	3	8
5	3	9	3	5	4	6	5
7	6	1	0	1	7	3	9
3	4	2	0	7	4	6	2
6	9	1	3	0	0	3	1
2	1	5	8	5	1	9	4
5	6	7	1	8	3	4	6
6	4	5	7	2	1	2	3

Adrián Blanco
5º C.

DIE

E

C

E

Non deixes para mañá
o que poidas facer hoxe!"

3º E.PRIMARIA

"En Decembro descansar,
en xaneiro traballar!"

«A cabalo regalado
non lle mires o dente»

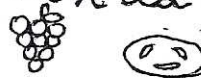
"En trece e martes non te cases nin te
embarques!"

"Marzo, marzo, trebón e raído!"

REFRANEIRO

"O frío de San Xoan
quita o viño e non da pan!"

«Auga que non has de beber,
deixa correr»

"Píllase antes un mentiroso
que un coxo"

"En maio pinta a valla
quérme o todo!"

«Fevereiro: Xada na leira e choupno na leira.»

As nosas afeccións

O noso profe de E.F. na E.S.O. é afeccionado... ó ALPINISMO

Miguel Pita

explorará los Andes de Perú

► La expedición del Club Montaña parte a Sudamérica para coronar la cordillera Huayhuash, a 300 kilómetros de Lima

MIGUEL LAMEIRO
FERROL

La segunda cumbre más alta de los Andes peruanos, que forma la cuenca de mayor convergadura de la zona y que alimenta al río Amazonas es la meta de la expedición del Club Montaña Ferrol, que parte hacia Sudamérica el

próximo 28 de junio, con un presupuesto cercano a los 2.300 euros (465.881 pesetas).

El alpinista Miguel Pita, de 29 años, acompañado por el leonés, José Manuel Fernández, que también perteneció al Club Montaña Ferrol hace pocas temporadas, emprenderán esta iniciativa de ascender O Nevado Yampaja,

un coloso de 6.500 metros, por que últimamente no ha registrado ascensiones.

«Es una de las cotas más espectaculares y difíciles de Sudamérica, por su lejanía y verticalidad de sus paredes», confirma el joven nedense Miguel Pita, que asegura que «la intención es estar allí un mes, contratar a gente

para que nos ayuden la primera semana, y después emprender el último tramo solos».

El deportista del Club Montaña Ferrol dice que «el punto más crítico será antes de acometer la escalada final, ya que tenemos que llegar a este lugar atravesando un glaciar que será muy complejo salvar sin percances».

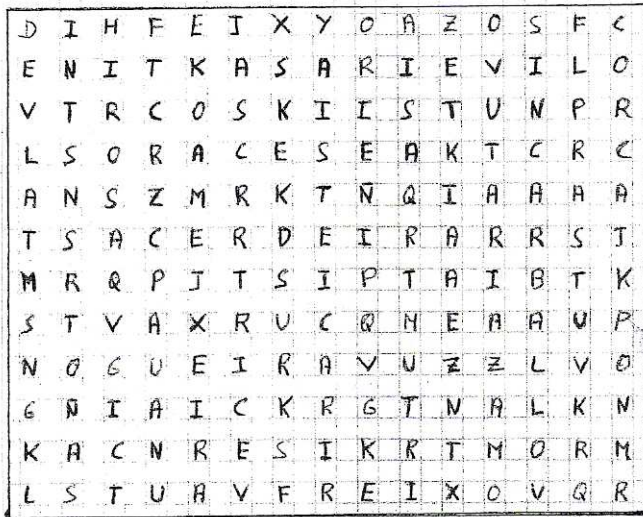
¡BOA VIA XE RAPACES!

* Atopa 8 diferencias nesta caricatura de Martín Sarmiento.

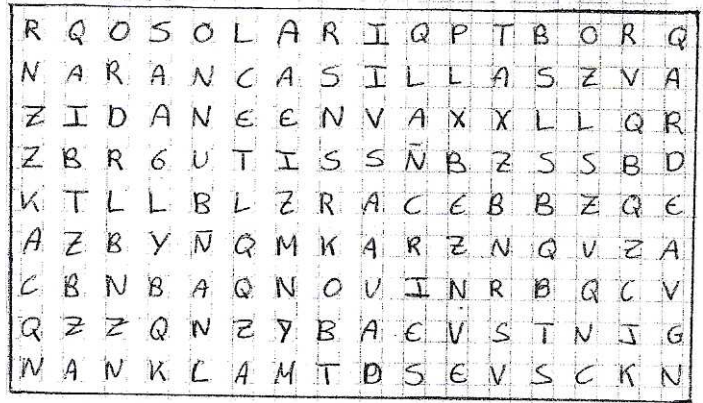

Equipo Normalización L.

BUSCA DEZ NOMES DE ÁRBORES

BUSCA 6 XOGADORES DO REAL MADRID

Miriam Prada
5º C

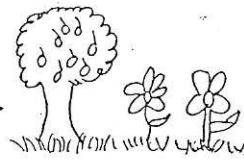
KEVIN MORAL TOZ.
5º C

ENJOYING THE ENGLISH

ENGLISH SONG

GOOD AFTERNOON

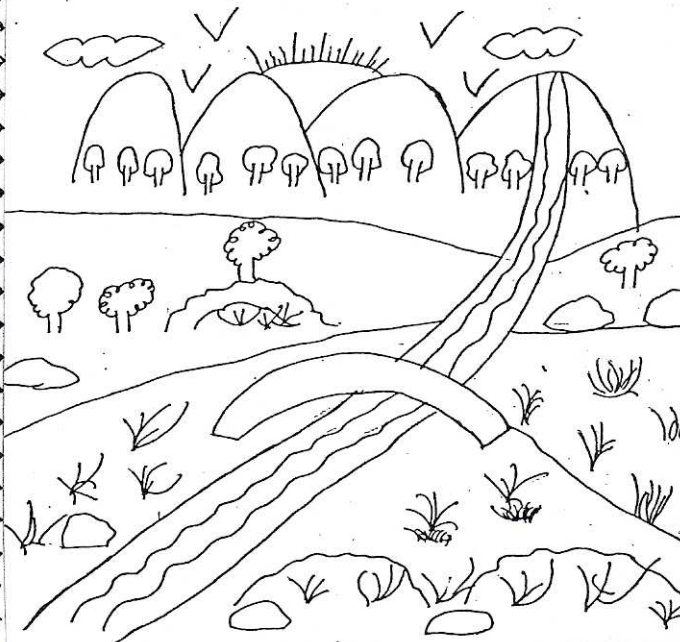
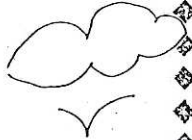
Good afternoon, good afternoon,
How are you this afternoon?
Fine, thanks; fine, thanks
I'm fine, thanks.

GOOD MORNING

ENGLISH SONG

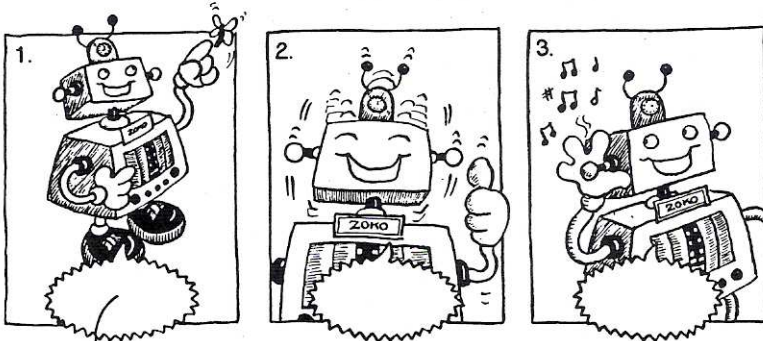
Good morning, good morning.
How are you this morning?
Very well, thank you; very well, thank you.
I'm very well, thank you.

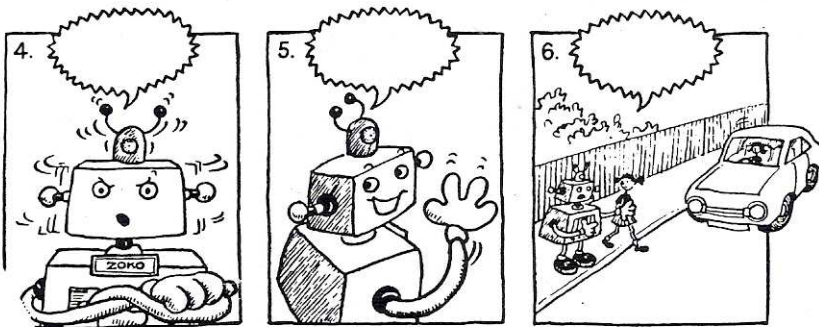
Esther y Lorelai 4º Primaria

ENJOYING THE ENGLISH

Read and match.

- No. Goodbye. Look. Yes. Stop. Listen.

Complete the sentences. Choose one word from the box.

- elephant dog bird snake lion monkey

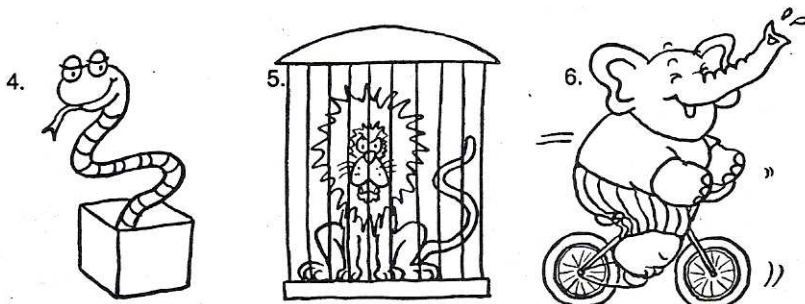
Then colour the pictures.

The _____ has got a red apple.

The _____ has got a blue umbrella.

The _____ has got a blue ball.

The _____ is in a green box.

The _____ is in a yellow cage.

The _____ is on a black bicycle.

Find the city words.

- basket idea restaurant rabbit
 supermarket evening park chocolates
 street matches foot zoo shop bank

Find the animal or bird words.

- plan rabbit shoulder park monkey zoo lion
 map head dog blouse duck cage parrot

Find the clothes words.

- trousers monkey woman skirt newspaper
 coat cousin jeans shoes photograph
 blouse shirt brother socks

Complete the crossword.

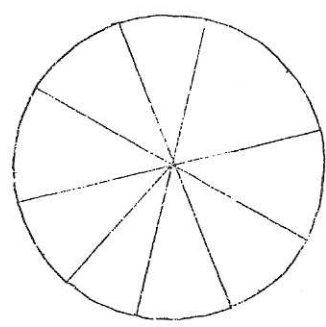
1. My parrot has got a blue head.
2. My parrot has got a _____ nose.
3. He's got _____ shoulders.
4. He's got _____ legs.
5. And he's got _____ toes.

Colour the parrot.
Then complete the sentences.

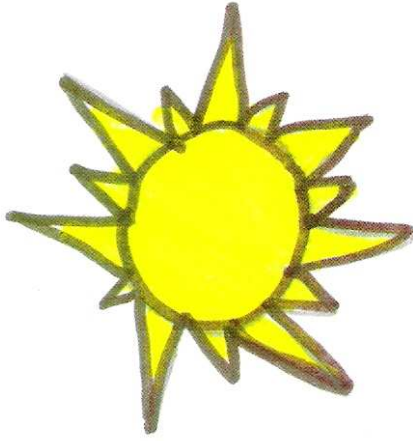

MY BALL

- My ball is blue
- My ball is white
- My ball is yellow
- My ball is black
- My ball is orange
- My ball is green
- My ball is red
- and brown and pink

Brais Guitián - 3º Primaria

Lorelai 4º Primaria.